Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗ

Mr. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5, Utah.
4/58

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

WHAT MY CHURCH MEANS TO ME .. By Nitsa Bahas .. 258

Ο ΤΕΧΝΗΤΟΣ ΔΟΡΥΦΟΡΟΣ .... Τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ 259

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ .. Ὑπὸ Γ. Μπεμπῆ .. 261

Η ΚΑΤΑΛΑΛΙΑ, ΚΑΚΟΝ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΛΗΓΗ .... Ὑπὸ Ἀρχιμ. Φ. Ἀχλαδᾶ 262

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ — ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ — Ι ... Ὑπὸ Ἰωάννου Καρμίρη 264

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ — VII .... Ὑπὸ Γ. Δ. Ἀθανασοπούλου 265

LEARNING A, B, Γ, Δ, .. By Frances Hinos 266

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ (Ἡ Ἐπιτυχία τῆς Τοπικῆς Κληρικολαϊκῆς — Κοινωνικὴ Πρόνοια — Τὰ ὀνομαστήρια Τοῦ Ἀρχιεπισκόπου — Εὐχαριστίαι) 269

THE RELIGIOUS NEWS OBSERVER .. By Rev. D. J. Constantelos, Editor 270

'NOW I SEE' .. By Rev. A. Coniaris 271

IDEALS .... By Rev. J. Tavlarides 272

BOOKS & YOU .... J. E. Rexine, Editor 273

ΝΕΑ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ» (Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ —Διεύθυνσις Παιδείας — Κατηχητικὸν Γραφεῖον — Θεολογικὴ Σχολὴ — Ἀκαδημία Ἁγίου Βασιλείου) 275

Ἂν ἡ ὁρατὴ κτίσις μᾶς διδάσκει τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεως τοῦ Δημιουργοῦ, ποία διάνοια καὶ ποῖος λόγος θὰ ἐξαρκέσῃ διὰ νὰ ἱστορήσωμεν τὴν μεγαλωσύνην του τὴν ἀνεκδιήγητον ὅταν ὑψώσωμεν τὸν λογισμόν μας εἰς τὰς ἀοράτους δυνάμεις, ποὺ καὶ αὐταὶ εἶναι κτίσμα του, εἰς τὰς στρατιὰς τῶν ἀγγέλων, τῶν ἀρχαγγέλων, τῶν ἄνω δυνάμεων, τῶν θρόνων, τῶν κυριοτήτων, τῶν ἀρχῶν, τῶν ἐξουσιῶν, τῶν χερουβίμ, τῶν σεραφείμ;

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἁ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου)

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΚΓ' ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ —NOVEMBER 1957 ΑΡΙΘΜΟΣ 452

WHAT MY CHURCH MEANS TO ME

BY NITSA BAHAS

In the summer of 1957, the first Junior G.O.Y.A. District Olympics took place in Cleveland, Ohio. Among the many scheduled activities an essay contest with the topic "What My Church Means To Me" was held. The first prize went to Nitsa Bahas (age14) from the St. Haralambos Church of Canton, Ohio, while Nick Margaritakis (age 15) and Martha Kessopoulos (age 12), both members of the Holy Trinity Church in Canton, Ohio, tied for the second prize. The Orthodox Observer congratulates the winners and takes pleasure in publishing the first prize entry — Editor.

Centuries—years—months—weeks—days—minutes— Faith has lived aeons and aeons.

A person who thinks that God does not exist or that He cannot be interested in you and your affairs is one who needs quite a bit of guidance because he does not realize what faith in God can do.

A wise person is one who realizes that he cannot be master of his Fate. After all, this is God's world and God is the one who created us, so naturally He would be willing to help us. *But first we must ask.*

We can reach God in many ways. Some are through prayer and meditation, others can be found in the wisdom of the Scriptures as well as in other spiritual writings which are among us.

If a person would open the door to God's guidance he would find himself with a feeling of contentment. If a person believes in God his fears will be driven away. If he loves others, he too, will be loved. A person should accept the Challenge of his Church and experience the joy of self surrender in order to feel closer to God. By self surrender, I mean that a person should really believe in God and that he should devote his life to his church and keep cultivating his Faith.

A person who can forgive others as well as himself is one who has experienced something wonderful. For this would truly be a great and wonderful feeling.

I have heard many people say that they believe in God —that they pray— and that they go to Church. But do these people really mean what they say? Do they have a *real faith?* After all, it is not important to say "I believe —I pray—I go to church" if you don't know why you are doing it.

Faith is an incredible *power* and greatness in the human being that changes defeat to victory and enables people to climb stairways to stars.

Many people know what faith did for people like Jane Froman and Conrad Hilton. Through prayer the lives of these people were changed beyond compare.

If you believe in God and pray day after day your life will experience a wonderful change.

OBSERVER

Established 1934

Vol. XXIII November 1957 45

A monthly record of the news, th work and the thought of the Gree Orthodox Church in America, pub lished under the auspices of the Gree Archdiocese.

•

EDITOR:
EMM. HATZIEMMANUEL

•

The ORTHODOX OBSERVER is pub lished monthly by the Greek Arch diocese Publications Association, a Garrison, N. Y.

"Reentered as second class mat ter May 21, 1953, at the Pos Office at Garrison, N. Y., unde the Act of March 3, 1879."

Subscriptions in the United States: For one year $4.00—for two years $7.00.

Other Countries $4.50 per year 40 Cents a copy.

•

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 10th day of the month for issue dated the following month.

•

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: ORTHODOX OBSERVER, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for change of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

Ο ΤΕΧΝΗΤΟΣ ΔΟΡΥΦΟΡΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ

Ὅλοι κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶναι ἀπησχολημένοι μὲ τὸ ζήτημα τοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου, ποὺ ἐξαπέλυσαν οἱ Ρῶσσοι πέριξ τῆς ὑδρογείου σφαίρας. Εἰς ὅλους προὐξένησε κατάπληξιν τὸ μέγα τοῦτο γεγονός, πού, ἀναμφιβόλως, σημειώνει νέαν περίοδον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ πλανήτου μας.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς Ἐκκλησίας κρίνοντες τὸ πρᾶγμα, τὸ πρῶτον, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ σκεφθῶμεν, εἶναι τοῦτο: εἰς ποῖον σημεῖον τελειότητος καὶ ἐπιστημονικῆς ἐπιτυχίας εἶναι δυνατὸν νὰ φθάσῃ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχή. Διότι τῆς ψυχῆς κατόρθωμα εἶναι καὶ ὁ τεχνητὸς δορυφόρος, ποὺ μὲ ταχύτητα ἰλιγγιώδη στροβιλίζεται πέρι ὁ τῆς ὑδρογείου σφαίρας. Καὶ ἔρχεται αὐτὴ ἡ τεραστία ἐπιτυχία τῶν ψυχικῶν ἱκανοτήτων τοῦ ἀνθρώπου νὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ πόσον ἀληθῆ εἶναι τὰ λόγια τοῦ Προφητάνακτος, ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὸν ἄνθρωπον: «ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους· δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτὸν καὶ κατέστησας αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν Σου». Πραγματικῶς τοῦ ἀνθρώπου αἱ ψυχικαὶ ἰδιότητες ἔχουν ἀπεριόριστον δυναμικότητα.

Τὸ δεύτερον συμπέρασμα, ἐν συνεχείᾳ τοῦ πρώτου, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου τοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου, εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸς ἀκριβῶς τὸν ὁποῖον ἐγκωμιάζει ὁ Ψαλμῳδός, εἶναι οὐσιαστικῶς καὶ κυρίως ἡ ψυχή του. Ποῖος μὲ σώας τὰς φρένας θὰ ἀρνηθῇ ὅτι τὸ τεράστιον ἐπίτευγμα τοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου εἶναι τῆς ψυχῆς, τῆς πνευματικῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ ὄχι τοῦ ὑλικοῦ σώματος καὶ τοῦ ὑλικοῦ ἐγκεφάλου. Ὁ τεχνητός, κατὰ συνέπειαν, δορυφόρος εἶναι τὸ τελευταῖον, ἀληθῶς τρομακτικὸν ἐπιχείρημα κατὰ τῆς κομμουνιστικῆς κοσμοθεωρίας, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ὑλιστική. Χωρὶς νὰ θέλουν νὰ τὸ ὁμολογήσουν, οἱ Κομμουνισταὶ τῆς Ρωσσίας, θριαμβολογοῦντες ἀναγνωρίζουν τὸ ὅλως διόλου ἀσύστατον, ἀβάσιμον καὶ ἀναληθὲς τῆς ὑλιστικῆς των νοοτροπίας καὶ κοσμοθεωρίας.

Ἂν ὁ ἄνθρωπος ὁλόκληρος ἦτο ὕλη καὶ μόνη ὕλη—ὅπως διδάσκουν καὶ πιστεύουν οἱ κομμουνισταὶ—καὶ δὲν ἀπετελεῖτο ὄχι μόνον ἀπὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν αἰωνίαν καὶ ἀθάνατον πνευματικὴν οὐσίαν, δηλονότι τὴν ψυχήν, θὰ ἦτο ὅλως διόλου ἀδύνατον νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος τῶν σημερινῶν ἀνακαλύψεων καὶ ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνολογικῶν του ἐπιτυχιῶν. Ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὰ ἄλογα ζῶα, ποὺ μένουν τὰ ἴδια ἀφότου τὰ διάφορα εἴδη των παρουσιάσθησαν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας καὶ μέχρι σήμερον. Καὶ δὲν ζοῦν καὶ κινοῦνται παρὰ μόνον χάρις εἰς τὸ ἔνστικτον.

Ἂν ὁ ἄνθρωπος ἦτο μόνον ὕλη καὶ δὲν εἶχεν ὡς δεύτερον συστατικὸν τὴν αἰωνίαν καὶ ἀθάνατον ψυχήν, ὄχι μόνον δὲν θὰ ἔφθανεν εἰς τὸ σημερινὸν σημεῖον νὰ ἐξαπολύσῃ τὸν τεχνητόν του δορυφόρον πέριξ τῆς ὑδρογείου σφαίρας, ἀλλ' οὐδὲ τὴν παραμικροτέραν πρόοδον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ πραγματοποιήσῃ, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ ζῶα τὰ ἄλογα καὶ ἄψυχα. Ἀκόμη καὶ ὁ πίθηκος, ὁ τόσον προσφιλὴς πρόγονος τῶν σημερινῶν ὑλιστῶν, ποὺ παραδέχονται τὴν χρεωκοπημένην ἐξέλιξιν, δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ κάμῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀνακάλυψιν, ποὺ θὰ τὸν ἐξύψωνεν ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα. Ἀναμφιβόλως τὰ πάντα, καλὰ καὶ κακά, ὠφέλιμα καὶ ἐπιζήμια, χρήσιμα καὶ ἐπιβλαβῆ, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ὀφείλονται ὄχι εἰς τὴν ὕλην καὶ τὸ ὑλικὸν συστατικὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ σῶμά του, ἀλλὰ εἰς τὴν πνευματικήν, αἰωνίαν καὶ ἀθάνατον ψυχήν του.

Τὸ ὑλικὸν συστατικὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ σῶμά του, εἶναι ἁπλούστατα τὸ ὄργανον τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ κυριωτέρου καὶ σπουδαιοτέρου συστατικοῦ του, τῆς ψυχῆς, ποὺ εἶναι Θείας προελεύσεως.

Πόσον δίκαιον, κατὰ συνέπειαν, εἶχον οἱ Ἕλληνες Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ἐδίδασκον, ἀκολουθοῦντες κατὰ πόδας τὸν μέγαν τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολον, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἄξιον περιφρονήσεως, οὔτε πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς πηγὴ καὶ αἰτία παντὸς κακοῦ, τῆς ἁμαρτίας, ἀλλ' ὡς τὸ κατοικητήριον καὶ ὄργανον τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἡ αἰτία καὶ ἡ ὑπεύθυνος τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν μας πράξεων, τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν κακιῶν μας.

Ὁ τελευταῖος μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ποὺ ἤκμασε τὸν 14ον αἰῶνα, λέγει: «Μή μου εἴπῃς ὅτι τὸ σῶμα εἶναι τὸ αἴτιον τῆς ἁμαρτίας. Διότι ἂν τὸ σῶμα εἶναι πράγματι τὸ αἴτιον τῆς ἁμαρτίας, διατὶ νεκρὸν σῶμα νὰ μὴ ἁμαρτάνῃ; Θέσε ξίφος εἰς τὴν δεξιὰν ἀνθρώπου, ποὺ μόλις ἀπέθανε· δὲν θὰ συμβῇ κανεὶς φόνος. Κα διατὶ τοῦτο; Διότι τὸ σῶμα δὲν ἁμαρτάνει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ ἁμαρτάνει διὰ τοῦ σώματος. Τὸ σῶμα εἶναι ὄργανον καὶ, τρόπον τινά, ἔνδυμα καὶ χιτὼν τῆς ψυχῆς... Ἔσο λοιπὸν εὐγενὴς πρὸς τὸ σῶμά σου, ποὺ εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Τὸ ἕτερον συμπέρασμα, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τῆς ἐξαπολύσεως τοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου ὑπὸ τῶν Κομμουνιστῶν, εἶναι τοῦτο, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, συνεπεῖς μὲ τὴν ὑλιστικήν τους κοσμοθεωρίαν, καὶ τὴν ἐπιδίωξίν τους νὰ δεσπόσουν ὁλοκλήρου τῆς ὑδρογείου σφαίρας μὲ τὴν διάδοσιν τοῦ ἀθεϊστικοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν ἀτομικὴν ἐνέργειαν διὰ σκοποὺς προπαγανδιστικούς, ἐξαπώλσεως τῆς ἐπιρροῆς των καὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ εἰς τὰς χώρας τὰς μὴ κομμουνιστικάς, διὰ τοῦ ἐκφοβισμοῦ καὶ τῆς τρομοκρατήσεως αὐτῶν. Ἡ Ἀμερικὴ κατεῖχε τὸ μυστικὸν πολὺ πρὶν τοῦτο γίνῃ κτῆμα καὶ τῆς κομμουνιστικῆς Ρωσσίας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐχρησιμοποίει τοῦτο διὰ νὰ κατασκευάζῃ βόμβας πρὸς ὑπεράσπισιν, ὅμως, ἑαυτῆς, ὡς καὶ τῶν λοι-

πῶν, τῶν μὴ προσκειμένων ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς Μόσχας χωρῶν καὶ λαῶν. Ἀπόδειξις δὲ τρανοτάτη τούτου εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἀμερική, ἐξήγγειλε μὲν καὶ αὐτὴ τὴν προσεχῆ παρ' αὐτῆς ἐξαπόλυσιν τεχνητοῦ δορυφόρου, πέριξ τῆς ὑδρογείου σφαίρας, θὰ ἔκαμεν ὅμως τοῦτο διὰ σκοποὺς καθαρῶς ἐπιστημονικούς, ὅπως ἐπανειλημμένως ἀνεκοίνωσε σχετικῶς ὁ Πρόεδρος ἡμῶν. Αὐτὸς δὲ ἦτο καὶ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες δὲν εἰργάζοντο οὔτε ἐργάζονται ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου, ἀλλὰ τοὐναντίον αὕτη ἦτο πασίγνωστος ἀνὰ τὴν ὑφήλιον, διότι ἐπρόκειτο περὶ προσπαθείας ἐπιστημονικῆς, ποὺ σκοπὸν ἀποκλειστικὸν εἶχεν οὐχὶ οἱανδήποτε προπαγάνδαν, ἀλλὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου, ὅπως ἄλλωστε καὶ πάλιν ἐπισήμως καὶ πανηγυρικῶς τὸ διεκήρυξεν ἡ χώρα μας καὶ διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς καὶ διὰ λοιπῶν κυβερνητικῶν καὶ τῶν ἐν τῷ Ο.Η.Ε. ἀντιπροσώπων της.

Ἡ Σοβιετικὴ Ρωσσία ἐτήρησε τοὐναντίον ἀπόλυτον μυστικότητα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος ὅλος ἐπληροφορεῖτο ὅτι: ἐξαπελύθη ὁ τεχνητὸς δορυφόρος, οὐδείς, ἀπολύτως οὐδείς, ἔξω ἀπὸ τὸ Κρεμλῖνον, οὔτε ἐν Ρωσσίᾳ οὔτε ἐκτὸς αὐτῆς ἐγνώριζέ τι περὶ τοῦ κατασκευαζομένου δορυφόρου. Διατί; Διότι ὁ δορυφόρος κατεσκευάζετο οὐχὶ δι' ἐπιστημονικοὺς σκοπούς, ἀλλὰ «διὰ πολιτικὴν προπαγάνδαν», διὰ νὰ προκληθῇ καὶ προξενηθῇ φόβος εἰς τὰς χώρας τὰς ἐκτὸς τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος, καὶ προσχωρήσουν αὗται εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἰδεολογίαν, ἢ τοὐλάχιστον τηρήσουν οὐδετερότητα, τόσον ἀπέναντι τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας, ὅσον καὶ τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων. Ἐὰν δὲ μὲ τόσην ταχύτητα καὶ μυστικότητα κατεσκευάσθη, καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὁλοκληρωτικὸν σύστημα τῆς βίας καὶ τοῦ φόβου ποὺ ἐπικρατεῖ πέραν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν ἀπεργίαι διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἀποδοχῶν καλλιτέρων, διὰ τὴν προσφερομένην ἐργασίαν. Ἐκεῖ ὀφείλουν ὅλοι νὰ ἐργάζωνται κατὰ τὰς διαταγὰς καὶ ὑποδείξεις τῶν αὐθεντῶν τους. Ἐκεῖ ὀφείλουν ὅλοι νὰ ἐκτελοῦν τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας ποὺ θὰ δοθῇ εἰς αὐτούς, χωρὶς νὰ ἔχουν κανὲν δικαίωμα νὰ ἐκδηλώσουν οἱανδήποτε προτίμησιν δι' οἱανδήποτε ἐργασίαν, καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἐνδεχόμενον ἐλέγχου παρ' οἱουδήτινος· ἐφ' ὅσον ἄλλωστε εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ ἔλεγχος ἀσκεῖται συνήθως ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ποὺ εἶναι ὡς γνωστόν, πλήρως καὶ τελείως ἀνύπαρκτος εἰς ὅλας τὰς χώρας τὰς ἐντὸς τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος. Πειθαρχικὰ λοιπὸν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Κρεμλίνου τὰ ἑκατομμύρια τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας ἐβοήθησαν τοὺς ἐπιστήμονας ποὺ εἶχον τὴν εἰδικότητα τῆς κατασκευῆς τοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου. Ἐτέθη κατὰ μέρος κάθε ἄλλη ἐργασία. Συνεκεντρώθη ἡ προσοχὴ ὅλων εἰς τὴν ταχυτέραν κατὰ τὸ δυνατὸν κατασκευὴν καὶ ἀπόλυσιν τοῦ δορυφόρου, διὰ νὰ προξενηθῇ κατάπληξις· διὰ νὰ πιστευθῇ ὅτι μετὰ τῆς ἰδίας ταχύτητος θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ κατασκευασθοῦν βλήματα δυνάμενα νὰ κατευθυνθοῦν καὶ νὰ προσβάλουν οἱονδήποτε σημεῖον τῆς ὑδρογείου σφαίρας διὰ νὰ προκληθῇ πανικὸς καὶ φόβος μεταξὺ τῶν λαϊκῶν μαζῶν τῶν ἐλευθέρων καὶ ἀνεξαρτήτων μέχρι τοῦδε ἐθνῶν καὶ χωρῶν, διὰ σκοποὺς τόσον εὐνοήτους.

Εἴπομεν, ἡ ψυχὴ εἶναι ἐκείνη ποὺ κάμνει εἴτε τὸ καλόν, εἴτε τὸ κακόν. Αἱ ἐνάρετοι ψυχαὶ θέλουν καὶ κάμνουν τὸ καλόν. Αἱ πονηραὶ ψυχαὶ θέλουν καὶ κάμνου τὸ κακόν. Μόνον πλησίον τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει ἀρετή. Μ κρὰν τοῦ Θεοῦ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἀρετή, οὔτε τι καλό Οἱ κομμουνισταὶ ἀπεστράφησαν καὶ ἐξεδίωξαν τὸν Θ ὸν ἀπὸ τὸν ἐσωτερικόν των ἄνθρωπον. Οἱ κομμουνιστ ἑκουσίως ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, διότι ἐκήρ ξαν καὶ ἔχουν κεκηρυγμένον ἀμείλικτον πόλεμον κατ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ὑλιστικὴ κοσμοθεωρία σημαίνει καὶ εἶν πραγματικός, συνεχὴς καὶ ἀδιάλειπτος πόλεμος κατ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁ πόλεμος ὁ ἴδιος καὶ ὁ αὐτός, πο διεξάγουν συνεχῶς καὶ ἀκαταπαύστως τὰ πνεύματα τ πονηρίας, ποὺ ὅλα πειθαρχοῦν τυφλῶς καὶ φανατικῶ εἰς τὸν ἀρχέκακον. Δὲν τρώγουν, δὲν κοιμῶνται, δὲ ἀναπαύονται, δὲν διασκεδάζουν. Ἓν καὶ μόνον ἀποκλε στικῶς εἶναι τὸ ἔργον των. Νὰ κάμνουν τὸ κακόν. Ν καταστρέφουν, νὰ ἐκφοβίζουν, νὰ πανικοβάλλουν τοὺ ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς κερδήσουν. Ὅπως ἀκριβῶς σ νέθη μὲ τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν καὶ τὸν τεχνητόν τ δορυφόρον, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν παγκοσμίο κλίμακος πρᾶξιν ἐκφοβισμοῦ καὶ ἐκβιασμοῦ.

Αὐτό, φυσικά, δὲν σημαίνει ὅτι οἱ μὴ Κομμουνιστ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ λάβουν τὰ μέτρα των καὶ νὰ διδα θοῦν ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας. Ὁ Κ ριος ἡμῶν συχνὰ παρέπεμπε τοὺς ἀκροατάς Του εἰς τ τεχνάσματα τοῦ Πονηροῦ, καὶ τοὺς προέτρεπε νὰ ἐπω φελῶνται ἐξ αὐτῶν. Νὰ γίνωνται προσεκτικώτεροι κ ἐπιμελέστεροι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τω Νὰ μιμοῦνται τὰς μεθόδους τῶν ὀπαδῶν τοῦ Πονηρο ὄχι βεβαίως διὰ νὰ κάμουν τὸ κακὸν ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπ τύχουν τὴν ψυχικήν του σωτηρίαν. Ἂς προσθέσωμεν ἡ μεῖς, εἰς τὴν περίπτωσίν μας, «καὶ διὰ νὰ ἐπιζήσουν: «Καὶ ἐπήνεσεν ὁ Κύριος τὸν οἰκονόμον τῆς ἀδικίας ὅτ φρονίμως ἐποίησεν ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου φρον μώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰς τὴν γενεὰν τὴ ἑαυτῶν εἰσι. Κἀγὼ ὑμῖν λέγω· ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλου ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας, ἵνα ὅταν ἐκλίπητε, δέξω ται ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς». (Λουκ. 16, 8—9) Ἂς προσθέσωμεν καὶ τὰ τόσον σχετικὰ μὲ τὸ θέμα μα ἀκόλουθα λόγια τοῦ Σωτῆρος: «Γίνεσθε οὖν φρόνιμ ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί». (Ματθ 10, 16).

Ἡ ἀπόλυσις τοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου πέριξ τῆς ὑδρο γείου σφαίρας μας προσφέρει καὶ τὸ ἀκόλουθον δίδαγ μα, ὅτι, ἂν ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου δὲν καλλιεργῆτα ταὐτοχρόνως μὲ τὴν διάνοιάν του, αἱ διανοητικαὶ ἐπ τυχίαι του μόνον κακὸν καὶ ὄλεθρον καὶ συμφορὰς ε ναι προωρισμέναι νὰ προκαλοῦν καὶ προξενοῦν, χωρὶ ποσῶς νὰ συντελοῦν εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς εἰρήνη καὶ τῆς ἀγάπης, ποὺ τόσον νοσταλαγεῖ τὸ μέρος ἐκεῖν τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ εἶναι ἀπηλλαγμένον ἀπὸ ὁλο κληρωτικὰς ἐπιρροάς. Ἠμποροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ φθά σουν ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Σελήνην. Θὰ ἠμπορέσουν ἴσω νὰ κατακτήσουν καὶ τὸν Ἄρην. Τί ὠφελοῦν, ὅμως, ὅλ αὐτά, ἀφοῦ σήμερον, πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτ ποτέ, ὁ κόσμος εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ φόβον, ἀπὸ κινδύ νους καὶ ἀπειλὰς πολέμων· ἀφοῦ ὁλόκληρος ἡ ἀνθρω πότης κινδυνεύει νὰ μεταβληθῇ εἰς κόλασιν καὶ ἡ γ μας ἔχει γίνει πρὸ πολλοῦ τόπος πόνων, δακρύων κα παντοίων δοκιμασιῶν; «Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἂν κερ δήσῃ καὶ κατακτήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴ ψυχὴν αὐτοῦ;» (Μάρκ. 8,36).

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὑπὸ Γ. Μπεμπῆ
Καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς

Μία ἀπὸ τὰς ἐπιβλητικωτέρας μορφὰς ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ ὑπῆρξεν ἀσφαλῶς ἡ ἱερὰ μορφὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Γενναῖος εἰς τοὺς ἀγῶνας του, ἀσκητικὸς εἰς τὴν ζωήν του, χρυσοῦς εἰς τὴν γλῶσσαν του, ἡρωϊκὸς εἰς τὸν θάνατόν Του, ἀποτελεῖ, ἄνευ ἀμφιβολίας, εὐγενῆ προσωπικότητα ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἀναβλύζῃ ἡ πηγαία θρησκευτικότης, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν πολύτιμον θησαυρὸν τῆς Ἑλληνορθοδόξου ἡμῶν παρακαταθήκης.

Τιμῶσα κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία τὴν ἱερὰν μορφὴν ἑνὸς ἐκ τῶν πλέον ἀτρομήτων ἀγωνιστῶν Της μᾶς καλεῖ ταυτοχρόνως ὅπως ζήσωμεν νοερῶς τὴν ζωήν του, ζωὴν ἀγάπης, ἀφιερώσεως καὶ αὐτοθυσίας. Τῷ ὄντι, δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τὸν πρεσβύτερον Ἰωάννην ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος μεγαλοπρεποῦς τινος Ναοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ἰσχνὸς τὴν ἐμφάνισιν, μὲ τὸ πρόσωπον φέρον ἐμφανῆ τὰ σημεῖα τοῦ προώρου γήρατος ἐκ τῆς αὐστηρᾶς ἀσκητικῆς ζωῆς, κινούμενος μᾶλλον ἀδεξίως, μὲ τὴν φωνὴν ἀδύνατον. Ποῖος ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ τούτῳ σκεύει ἐκρύπτετο μία τοιαύτη ἁγία, δυναμικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ καρδία; Καὶ ὅμως τὰ κηρύγματά του ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀπετέλουν τὸ κυριώτερον καὶ σημαντικώτερον γεγονὸς τῆς ἡμέρας. Διότι ἐκήρυττεν μὲ τὴν θερμότητα τῆς πίστεως, καὶ μὲ τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην τοῦ πατρὸς πρὸς τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα. * * *

Ἀλλὰ ποῖος ἐν τῇ πραγματικότητι ἦτο ὁ πρεσβύτερος Ἰωάννης ὁ ὁποῖος συνεκίνει καὶ ἐπαρηγόρει καὶ προσείλκυε πρὸς τὸν Χριστὸν τὸν ἄφρονα πολλάκις καὶ ἐπιρρεπῆ εἰς τὰς διασκεδάσεις λαὸν τῆς Ἀντιοχείας;

Ὁ πρεσβύτερος Ἰωάννης ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Σεκούνδου, ἀνωτέρου ἀξιωματούχου ἐν Συρίᾳ καὶ τῆς Ἀνθούσης τῆς γλυκείας, εὐγενοῦς καὶ ἐναρέτου μητρός του, ἥτις ἐνεφύσησεν εἰς τὴν νεαρὰν τρυφερὰν ψυχὴν τοῦ υἱοῦ της τὸ ἄρωμα τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἀγάπης. Εἶναι ἡ γυνὴ διὰ τὴν ὁποίαν ὁ διάσημος ἐθνικὸς ρήτωρ καὶ σοφὸς Λιβάνιος εἶπε: «Βαβαί, οἵαι παρὰ Χριστιανοῖς γυναῖκές εἰσιν».

Γεννηθεὶς ὁ Ἰωάννης τὸ 345 ἐν Ἀντιοχείᾳ, δεχθεὶς τὰ πρῶτα νάματα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας παρὰ τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς του, μαθητεύσας παρὰ τῷ σοφῷ Ἀνδραγαθίῳ καὶ τῷ λαμπρῷ ρήτορι Λιβανίῳ, ἀσκητεύσας ἐν τῇ οἰκίᾳ του καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐπὶ ἐννέα περίπου ἔτη, προεχειρίσθη εἰς διάκονον τὸ 381. Πέντε ἔτη ἀργότερον προεχειρίσθη εἰς πρεσβύτερον ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας Φλαβιανοῦ. Οὗτος ἦτο ὁ περίφημος πρεσβύτερος Ἰωάννης ὁ ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς μεγάλης καὶ πλουσίας πόλεως τῆς Ἀντιοχείας. Ἀλλὰ ἡ Πρόνοια τοῦ ἁγίου Θεοῦ ἐπεφύλαττεν διὰ τὸν ἀσθενικὸν καὶ ταπεινὸν πρεσβύτερον ἀνωτέρας θέσεις, μεγαλυτέρας τιμάς. Διὰ τεχνάσματος οἱ αὐτοκρατορικοὶ ἀντιπρόσωποι ὡδήγησαν τὸν Ἰωάννην ἔξωθεν τῆς πόλεως καὶ ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἔνθα ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων ὑπὸ τοῦ παρεπιδημοῦντος ἐκεῖ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας Θεοφίλου. Τῇ ἀληθείᾳ τί νὰ πρωτοείπῃ τις διὰ τὴν ἀρχιεπισκοπικὴν δρᾶσιν τοῦ ἁγίου τούτου ἀνδρός; Ἡ βαθεῖα πνευματικότης του, ἡ ὡς ἀστράπτων ἀδάμας ἠθικὴ ζωή του, τὸ αὐστηρὸν τοῦ χαρακτῆρος του ἐπέβαλον εἰς αὐτόν, ἵνα προχωρήσῃ εἰς τὸ ἔργον του ἄνευ φόβου καὶ δειλίας τινός. Ἐκτύπησε ἀνενδοιάστως τὴν ἁμαρτίαν τὴν ὑπάρχουσαν ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀπεμάκρυνε τὰς συνεισάκτους παρθένους ἐκ τῶν οἰκιῶν τῶν κληρικῶν, ἐπάταξε τὴν φιλοχρηματίαν ἐνίων κληρικῶν, διέταξε κάθε δυνατὴν οἰκονομίαν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ταμεῖα. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερον, ἐκήρυττεν, μὲ τὴν εὐγλωττίαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν πειστικότητα, ἅτινα ἐχαρακτήριζον πάντοτε τὰ κηρίγματά του. Ἀλλὰ δυστυχῶς πολλάκις καὶ αἱ ἀγιώτεραι ψυχαὶ συναντοῦν εἰς τὴν ζωὴν ταύτην ἀντιπαθείας καὶ ἐχθρότητας. Ἦτο λοιπὸν φυσικὸν καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἐχθροὺς καὶ ἀντιπάλους. Ἡ αὐτοκράτειρα Εὐδοξία καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος ὑπῆρξαν οἱ ἡγέται τῆς κινήσεως ἐναντίον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος ἡ περιγραφὴ τῶν ἀγώνων τοῦ Ἰωάννου ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του καὶ τῶν ἀγώνων τῶν ἐχθρῶν του ἐναντίον του. Τὸν βλέπομεν μόνον μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας νὰ βαδίζῃ καταβεβλημένος σωματικῶς, γηρασμένος, κουρασμένος εἰς τὰς ἀγόνους καὶ ξηρὰς ἐρήμους τοῦ Πόντου. Ἀλλὰ ἡ ἡρωϊκὴ ψυχή του, ὡς διαφαίνεται εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν του μετὰ τῶν πιστῶν φίλων του διετηρεῖτο ἀκμαία, δροσερή, ἥρεμη. Ἡ ἐξορία εἶχε καταβάλλει τὸ «ἀραχνῶδες» σῶμα του, ἀλλὰ ἡ καρδία του ἔπαλλε ὡς πάντοτε πλήρης ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Κύριον. Καὶ ὅταν τὴν Φθινοπωρινὴν ἡμέραν τῆς 14ης Σεπτεμβρίου τοῦ 407 ἡ ἁγία του ψυχὴ ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τὸ σάρκινον σκεῦος της, τὰ χείλη του ἐψιθύριζαν «δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν, ἀμήν». * * *

Ἐπέρασαν ἤδη δέκα-πέντε αἰῶνες ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ὁ υἱὸς τῆς εὐλαβοῦς Ἀνθούσης. Καὶ ὅμως ἡ ἁγία μορφή του ζῇ ὁλόκληρος, ἔνδοξος, νικηφόρος εἰς τοὺς κόλπους τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας. Ζῇ καὶ ἐν μέσῳ ἡμῶν, φωτεινὸν παράδειγμα ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός, εὐλαβοῦς ἱεράρχου, δημιουργικοῦ συγγραφέως. Διότι ἔγραφεν ὁ Χρυσόστομος, ἔγραφεν βυθίζων τὴν πένναν του εἰς τοὺς θησαυροὺς τοῦ σοφοῦ πνεύματός του. Καὶ τὰ συγγράμματά του γέμουν, ξεχειλίζουν ἀπὸ τὴν πνευματικήν του ζωντάνια, τὸν πάλλοντα δυναμισμόν του, τὴν τρυφερότητα τῆς καρδίας του, τὴν αὐστηρότητα τῆς προσωπικότητός του. Ὑπῆρξε καθ' ὅλα μέγας. Ἰδιαιτέρως ὑπῆρξε μέγας εἰς τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Αὕτη τὸν ἐτίμησεν ἐπωνομάζουσα αὐτὸν Χρυσόστομον. Καὶ δικαίως. Διότι διὰ τοῦ μελιρρύτου στόματός του περιέγραψεν τὴν πορείαν Αὐτῆς τόσον ἐπιτυχῶς, τόσον ζωηρῶς. Ἡ φωνή του ἀκούεται ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων νὰ λέγῃ: «Πόσοι ἐπολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οἱ πολεμήσαντες ἀπώλοντο· αὕτη δὲ ὑπὲρ τὸν οὐρανὸν ἀναβέβηκε. Τοιοῦτο ἔχει μέγεθος ἡ Ἐκκλησία· πολεμουμένη νικᾷ· ἐπιβουλευομένη περιγίνεται· ὑβριζομένη λαμπροτέρα καθίσταται· δέχεται τραύματα καὶ οὐ καταπίπτει ὑπὸ τῶν ἑλκῶν· κλυδωνίζεται ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· χειμάζεται ἀλλὰ ναυάγιον οὐχ ὑπομένει· παλαίει ἀλλ' οὐχ ἡττᾶται· πυκτεύει ἀλλ' οὐχ νικᾶται». (MIGNE E. Π. 52, 397—398).

Ὑπάρχει ὡραιοτέρα, ἀκριβεστέρα, ὑψηλοτέρα περιγραφὴ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν περιγραφὴν αὐτὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου;

Η ΚΑΤΑΛΑΛΙΑ
ΚΑΚΟΝ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΛΗΓΗ

Ὑπὸ Ἀρχιμ. Φιλοθέου Β. Ἀχλαδᾶ
Holyoke, Mass.

«Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡδὺ τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τὸ λαλεῖν τὰ ἀλλότρια»
(Γρηγόριος ὁ Θεολόγος)

Πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἀλήθεια τοῦ γνωμικοῦ τούτου, τοῦ μεγάλου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ὑψιπέτης μύστης τῆς Θεολογίας ἦτο ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τῶν ἀδυναμιῶν καὶ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ ἀνθρώπου δεινὸς μελετητής, πειθόμεθα, ὅταν ρίψωμεν μιὰ ματιὰ μέσα εἰς τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας ἀλλὰ καὶ μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν τὴν ὁποίαν ζῶμεν.

Ἡ τάσις καὶ ἡ ροπὴ τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐντρυφᾷ εἰς τὴν ἐπίκρισιν τῶν ἄλλων δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ἐκδήλωσις ἑνὸς τῶν ταπεινοτέρων ἐνστίκτων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τοῦ ἐνστίκτου τῆς ζηλοτυπίας. Ἡ ζηλοτυπία, ἂν δὲν χαλιναγωγηθῇ, ἐξελίσσεται εἰς χαιρεκακίαν καὶ φθόνον. Ἡ ζηλοτυπία καὶ ὁ φθόνος ἤρχισαν ἀμέσως μὲ τὴν δευτέραν γενεὰν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ μεγαλείτερος υἱὸς τῶν Πρωτοπλάστων Κάϊν ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του Ἄβελ διότι τὸν ἐζήλευσεν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἐδέχθη τὴν θυσίαν τοῦ Ἄβελ καὶ ὄχι τὴν ἰδικήν του.

Ἡ ζηλοτυπία καὶ ἡ παρομαρτοῦσα αὐτῇ καταλαλιά, ἀπησχόλησαν καὶ τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἠθικὴν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ὁ ἀρχαῖος ἐπικὸς ποιητὴς Ἡσίοδος ἐφρόνει ὅτι ἡ ζηλοτυπία ἀναφαίνεται κυρίως μεταξὺ ἀνθρώπων εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, ἐπάγγελμα ἢ κατάστασιν, εἰς τὴν γνώμην δὲ αὐτὴν ὀφείλεται καὶ τὸ περίφημον ρητόν του: «Κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων, καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονεῖ καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.» Τοῦτο ὅμως εἶναι σχετικὸν μόνον, διότι ὁ ἄνθρωπος ζηλοτυπεῖ πάντα ὁ ὁποῖος τὸν ὑπερτερεῖ εἴτε εἰς ὑλικὸν πλοῦτον, εἴτε εἰς κοινωνικὴν θέσιν καὶ ἀξιώματα, εἴτε εἰς ψυχικὰ χαρίσματα καὶ διανοητικὰς ἱκανότητας.

Ὑπάρχει, εὐτυχῶς, καὶ ἓν εἶδος εὐεργετικὸν ζηλοτυπίας, ἡ ὁποία ὄχι μόνον κακὸν δὲν πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ἀλλ' ἀπεναντίας, ἀρετὴ ἀξιοσύστατος, ἡ ἄμιλλα. Τὴν ἄμιλλαν ὁ Ἀριστοτέλης τὴν θεωρεῖ ὡς ἀρετὴν προκύπτουσαν ἐκ δύο ἀντιθέσεων, ἤτοι τῆς ζηλοτυπίας ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς ἀδιαφορίας ἀφ' ἑτέρου. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ζηλοτυπίαν, ἡ ὁποία πάντοτε εἶναι πηγὴ κακοῦ, ἡ ἄμιλλα εἶναι αἴσθημα ἐποικοδομητικόν. Εἶναι ἡ δύναμις ἡ ὁποία οἰστρηλατεῖ καὶ παροτρύνει τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὴν πρόοδον. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Μιλτιάδου «Οὐκ ἐᾷ με καθεύδειν τὸ Μιλτιάδου τρόπαιον» εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον συχνότατα παρατηροῦμεν εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἄπειρα εἶναι τὰ παραδείγματα ἀνθρώπων, νέων ἰδίως, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν ἔφεσιν καὶ τὸν πόθον νὰ προοδεύσουν, μὲ τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν νὰ ἀναδειχθοῦν, διότι ἔλαβον ὡς παράδειγμα κάποιον τοῦ ὁποίου τὰς ἐπιτεύξεις ἐφιλοδόξησαν νὰ μιμηθοῦν, νὰ φθάσουν ἢ καὶ νὰ ὑπερβοῦν, εἰ δυνατόν, κατορθώνουν νὰ ὑπερνικήσουν ἐμπόδια, νὰ παρακάμψουν τοὺς σκοπέλους ποὺ παρουσιάζονται εἰς τὸν δρόμον των καὶ νὰ ἐπιτύχουν τοῦ ποθουμένου των.

Ἡ καταλαλιὰ ὅμως, ἐξ ἀντιθέτου, εἶναι ἕνας εὔκολος τρόπος ἱκανοποιήσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς κατωτερότητός μας. Ἐπειδὴ ζηλεύομεν κάποιον, τὸν ὁποῖον δὲν ἔχομεν τὴν δύναμιν, τὰ προσόντα ἢ τὴν θέλησιν νὰ φθάσωμεν, προσπαθοῦμεν νὰ τὸν καταβιβάσωμεν εἰς τὸ ἰδικόν μας ἐπίπεδον ἢ ἂν εἶναι δυνατὸν ἀκόμη χαμηλότερον. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸ κατορθώσωμεν δι' ἄλλου μέσου, καταφεύγομεν εἰς τὸ πρόχειρον καὶ ἀσφαλές, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μέσον τῆς καταλαλιᾶς.

Ἡ καταλαλιὰ προηγεῖται πάντοτε τῶν ἄλλων περισσότερον ἐμπράκτων ἐκδηλώσεων, τῆς ζηλοτυπίας καὶ τοῦ φθόνου. Ἡ καταλαλιὰ τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων προηγήθη τοῦ Θείου Δράματος τοῦ Γολγοθᾶ. Ἡ καταλαλιὰ τῶν σοφιστῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐχθρῶν τοῦ Σωκράτους προηγήθη τοῦ κωνείου μὲ τὸ ὁποῖον ἐθανατώθη ὁ μέγιστος τῶν σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος. Τοιούτων δραμάτων βρίθει ἡ ἱστορία ἀλλὰ καὶ ἡ σύγχρονος κοινωνικὴ ζωή. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἄλλην περισσότερον ἔμπρακτον ἐκδήλωσιν τῆς ζηλοτυπίας, ἡ καταλαλιὰ καὶ μόνη ἀρκεῖ νὰ προκαλέσῃ ζημίας ἀνεπανορθώτους. Πόσαι ὑπολήψεις δὲν κατασπιλοῦνται, πόσαι καταστροφαὶ δὲν ἐπέρχονται καὶ πόσα ναυάγια δὲν προκαλοῦνται ἐξ αἰτίας τῆς καταλαλιᾶς! Νωπὴ εἶναι ἀκόμη ἡ ἀνάμνησις τοῦ τραγικοῦ θανάτου ἑνὸς Ἀμερικανοῦ, τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Τζέημς Φόρεσταλ, ὁ ὁποῖος ηὐτοκτόνησε ἐξ αἰτίας, ὡς ἀπεδείχθη, τῆς ἐναντίον του καταλαλιᾶς.

Καταλαλιὰ καὶ δὴ τοῦ αἰσχίστου εἴδους, τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ κοινωνικὴ συνείδησις καταδικάζουν ἀλλὰ καὶ ὁ ποινικὸς νόμος αὐστηρότατα τιμωρεῖ, εἶναι καὶ οἱ ἀνώνυμοι λίβελλοι. Ἄνθρωποι, ἑρπετά, μὴ ἔχοντες τὸ θάρρος νὰ κτυπήσουν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς κάποιον τὸν ὁποῖον ζηλεύουν καὶ φθονοῦν, τὸν κτυποῦν διὰ τοῦ ἀνάνδρου μέσου τοῦ ἀνωνύμου λιβέλλου.

Ἡ ἠθικὴ αὐτὴ πληγὴ τῆς καταλαλιᾶς, ὑφ' ὅλας αὐτῆς τὰς εἰδεχθεῖς ἐκδηλώσεις, συκοφαντίαν, ραδιουργίαν, ψευδομαρτυρίαν, λίβελλον ἀκόμη καὶ ἁπλῆν ἀργολογίαν καὶ ἐπιφανειακῶς ἀθῶον κουτσομπολειό, εἶναι πάντοτε κατακριτέα.

Δυστυχῶς ἡ ρίζα τῆς καταλαλιᾶς, ἡ ζηλοτυπία, εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἔθνους μας, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Εἰς αὐτὴν δὲ ὀφείλονται, κατὰ μέγα μέρος αἱ ἐθνικαὶ συμφοραὶ καὶ οἱ ἀδελφοκτόνοι ἐμφύλιοι πόλεμοι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μεγαλείτερος, ὁ Πελοποννησιακὸς Πόλεμος συνέτριψεν ἀνεπανορθώτως τὴν δύναμιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ προητοίμασε τὴν ὑποδούλωσίν του εἰς ξένους λαούς.

Εἰς τὰς Ἀρχαίας Ἀθήνας, ὅπου τὰ πολιτικὰ πάθη, ἡ ζηλοτυπία καὶ ἡ καταλαλιὰ εὕρισκον πάντοτε πρόσφορον ἔδαφος, ἐπενοήθη καὶ ἐφηρμόσθη ὁ ἐξοστρακισμός, διὰ τοῦ ὁποίου ἐταπεινοῦτο ἓν πρόσωπον, διακεκριμένος πολίτης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅταν ἡ δύναμις καὶ τὸ γόητρόν

του ἐγίνοντο ὑπερβολικὰ «καὶ τῇ ἰσότητι τῇ δημοκρατικῇ ἀσύμμετρα». Πολλοὶ ἱστορικοὶ ἔχουν τὴν γνώμην ὅτι ὁ ἐξοστρακισμὸς ἦτο μέτρον προληπτικὸν ἐνδεχομένης τυραννίας, δικτατορίας ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον, ὑπὸ προσώπων τὰ ὁποῖα συγκεντροῦντα εἰς τὰς χεῖρας των δύναμιν πολιτικὴν ἢ στρατιωτικὴν μεγάλην, θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἀποβοῦν τύραννοι, ὅπως συνέβη μὲ τὸν τύραννον τῶν Ἀθηνῶν Πεισίστρατον. Ὁ Πλούταρχος ὅμως φρονεῖ ὅτι ὁ ἐξοστρακισμὸς δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας ἐπίσημος τρόπος ταπεινώσεως, διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ ζηλοτυπία τῶν ἄλλων Ἀθηναίων πολιτῶν. Ὁ Πλούταρχος ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐκ τῶν Παραλλήλων Βίων του, βίον τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηνῶν Ἀριστείδου γράφει: «Κόλασις γὰρ οὐκ ἦν ὁ ἐξοστρακισμός, ἀλλὰ παραμυθία φθόνου καὶ ἡδομένου εἰς τὸ ταπεινοῦν τοὺς ὑπερέχοντας καὶ τὴν δυσμένειαν εἰς ταύτην τὴν ἀτιμίαν ἀποπνέοντος». Ἦτο, ἄλλοις λόγοις, ὁ ἐξοστρακισμὸς ἕνας τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐξεθύμαινε ἡ ζηλοτυπία τῶν Ἀθηναίων.

Ἡ καταλαλιὰ οὐχὶ σπανίως ἔχει ἀντικείμενα τελείως ἀνυπόστατα, ὁπότε καταντᾷ καθαρὰ συκοφαντία, ἢ ἔχει μὲν δεδομένα πραγματικὰ ἀλλὰ κατὰ πολὺ ἐξωγκωμένα καὶ παραμορφωμένα. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη βασίζεται ἐπὶ γεγονότων πραγματικῶν, ἡ καταλαλιὰ δὲν παύει νὰ εἶναι κακία, ἐλάττωμα, ἐκδήλωσις νοσηρᾶς ψυχικῆς καταστάσεως καὶ ἐλλείψεως χαρακτῆρος Χριστιανικοῦ. Ἡ καταλαλιὰ εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον κριτήριον ψυχῆς Χαιρεκάκου. Τὸ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιχαίρῃ τις διὰ τὰ ἀτυχήματα καὶ τὰς συμφορὰς τῶν ἄλλων μᾶς τὸ ἐπιβάλλει ὄχι μόνον ἡ Χριστιανική μας συνείδησις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄδηλον τοῦ μέλλοντος. Κανεὶς δὲν γνωρίζει τί τοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον. Ὀρθότατα συμβουλεύει ὁ Ἰσοκράτης: «Συμφορὰν μηδενὶ ὀνειδίσῃς· κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄδρατον».

Τὴν καταλαλιὰν ὡς ἀσθένειαν ψυχικὴν καὶ ὡς ἁμαρτίαν τὴν καταδικάζει μυριολέκτως ἡ Ἁγία Γραφή. Μὲ τὴν καταλαλιὰν ἐνδιατρίβει ἰδιαιτέρως ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐπιστολήν του: «Εἴ τις δοκεῖ θρῆσκος εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀλλὰ ἀπατῶν καρδίαν αὐτοῦ, τούτου μάταιος ἡ θρησκεία». (Ἰακ. 1:26) Ἂν δηλονότι νομίζῃ κανεὶς ὅτι εἶναι φιλόθρησκος, εἶναι εὐσεβής, ἀλλὰ δὲν θέτει χαλινὸν εἰς τὴν γλῶσσαν του, κακολογεῖ καὶ διαβάλλει, ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν ἀγάπη του δὲν ἔχουν οὐδεμίαν ἀξία. Καὶ ἐπάγεται συμβουλεύων μὲ τρόπον πατρικὸν ὁ μέγας Ἀπόστολος: «Μὴ καταλαλῆτε ἀλλήλων ἀδελφοί. Ὁ καταλαλῶν ἀδελφοῦ καὶ κρίνων τοῦ ἀδελφοῦ κρίνει νόμου. Εἷς ἐστὶν ὁ κριτὴς ὁ δυνάμενος σῶσαι καὶ ἀπολέσαι· σὺ δὲ τις εἶ ὃς κρίνεις τὸν ἕτερον»; (Ἰακωβ. 4:11—12) Πράγματι. Ποῖος μᾶς διώρισε κριτὰς καὶ δικαστὰς τῶν ἄλλων; Ποῖος μᾶς ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ καταλαλῶμεν, νὰ κρίνωμεν καὶ νὰ ἐπικρίνωμεν; Ἂς ἐρωτήσῃ ὁ καθεὶς τὴν συνείδησίν του.

Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία σκοπεῖ πρωτίστως τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἐξασφάλισιν εἰς αὐτὴν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ Βασιλεία ὅμως τοῦ Θεοῦ ἀρχίζει ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐξασφαλίζεται μὲ τὴν ἐκρίζωσιν ἀπὸ τὰς ψυχάς μας τῶν ἕξεων, συνηθειῶν καὶ ἐνστίκτων, τὰς ὁποίας ἡ ἐφάμαρτος ἀνθρωπίνη φύσις ἔχει κληρονομήσει, ὁ τραχὺς δὲ καὶ σκληρὸς ἀγὼν ἐπιβιώσεως ὑποθάλπει καὶ ὑποδαυλίζει. Μὲ τὴν καλλιέργειαν δὲ ἐξ ἀντιθέτου τῶν Χριστιανικῶν ἀρετῶν, τῶν ὁποίων βάσις, θεμέλιον ἀλλὰ καὶ κορωνὶς εἶναι ἡ ἀρετὴ τῆς ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΓΑΒΡΙΗΛ

Ἦχος πλ. δ΄

Τῶν οὐρανίων ἀρχηγοὶ καὶ πρωτοστάται, τῶν ὑψιθρόνων καὶ φρικτῶν τῆς θείας δόξης, Μιχαὴλ, Γαβριὴλ ἀρχιστράτηγοι, σὺν πᾶσι τοῖς ἀσωμάτοις, ὦ Λειτουργοί, Δεσπότου ὑπὲρ τοῦ κόσμου διὰ παντὸς[1] πρεσβεύοντες, αἰτήσασθε τὴν ἄφεσιν τῶν ἐπταισμένων[2] ἡμῖν, καὶ ἔλεος καὶ χάριν εὑρεῖν ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦχος πλ. δ΄

Τοὺς νοεροὺς τῶν Ἀσωμάτων τάξεων χοροὺς ἐν ἄσμασιν ὡς Λειτουργοὺς θείους δεῦτε εὐφημήσωμεν, χορείαν συγκροτήσαντες, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν ἀδιαλείπτως[3] πρεσβεύοντας καὶ τῇ μετανοίᾳ συγχαίροντας.[4]

---

1 Πάντοτε. 2 Ὅσα φταίξαμε. 3 Ἀκατάπαυστα, ἀδιάκοπα. 4 Οἱ ἄγγελοι χαίρουν χαρὰ μεγάλη γιὰ καθένα ἁμαρτωλὸ ποὺ μετανοεῖ, εἶπεν ὁ Κύριος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ — ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ —Ι

Ὑπὸ Ἰωάννου Καρμίρη
Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἡ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας χορηγουμένη τοῖς πιστοῖς δικαιοῦσα καὶ ἁγιάζουσα θεία χάρις μεταδίδεται αὐτοῖς διὰ τῶν ἁγίων Μυστηρίων, ἅτινα εἶναι θεοσύσταται τελεταὶ μεταδίδουσαι μυστηριωδῶς τὴν ἀόρατον θείαν χάριν δι' αἰσθητῶν σημείων. Ὥστε τὰ Μυστήρια, ἀξίως μεταλαμβανόμενα, ἀποβαίνουσιν ὄργανα καὶ μέσα μεταδοτικὰ τῆς σωζούσης θείας χάριτος ἢ «ὄργανα δραστικὰ τοῖς μυουμένοις χάριτος», καθιστῶντα τοὺς πιστοὺς κοινωνοὺς τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Σωτῆρος καὶ ἑνοῦντα αὐτοὺς μετὰ τοῦ Θεοῦ, οὐχὶ δὲ ψιλὰ σημεῖα τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ. Διὰ τῶν μυστηρίων ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἡ σωτήριος δύναμις τοῦ Θεοῦ, καὶ τοιουτοτρόπως ὁλοκληροῦται δι' αὐτῶν ὁ ἁγιασμὸς τῶν πιστῶν χάριτι καὶ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἕνεκα τούτου τὰ Μυστήρια κατέχουσι τοιαύτην θέσιν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ συνειδήσει, ὥστε καὶ αὐτὴ «ἡ Ἐκκλησία σημαίνεται διὰ τῶν Μυστηρίων, σῶμα οὖσα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους».

Τὰ Μυστήρια εἶναι ἑπτά, ἤτοι τὸ βάπτισμα, τὸ χρῖσμα, ἡ θεία εὐχαριστία, ἡ μετάνοια, ἡ ἱερωσύνη, ὁ γάμος καὶ τὸ εὐχέλαιον, ἐξ ὧν τὰ μὲν τρία: βάπτισμα, χρῖσμα καὶ ἱερωσύνη μὴ ἐπαναλαμβανόμενα, τὰ δὲ ὑπόλοιπα τέσσαρα ἐπαναλαμβανόμενα. Ἕκαστον μυστήριον μεταδίδει ἰδίαν θείαν χάριν, καὶ δή: ἀναγεννῶσαν καὶ δικαιοῦσαν μὲν τὸ βάπτισμα καὶ τὸ χρῖσμα, τρέφουσαν δὲ πνευματικῶς καὶ ἁγιάζουσαν ἡ θεία εὐχαριστία, ἰωμένην δὲ κατ' ἄμφω ἡ μετάνοια καὶ τὸ εὐχέλαιον, καὶ ἱκανοῦσαν εἰς εἰδωικὰ καθήκοντα ἡ ἱερωσύνη καὶ ὁ γάμος.

Ἡ τελείωσις καὶ ὁλοκληρία τῶν μυστηρίων ἤρτηται ἐκ τῆς θείας διατάξεως καὶ συστάσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὅστις εἶναι καὶ ὁ ἀόρατος τελετάρχης αὐτῶν καὶ «ὁ μυσταγωγῶν ἡμᾶς», εἶναι δὲ καὶ ἐκ τῆς κανονικῆς καὶ ἀπὸ σκοποῦ τελέσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πρὸς ταύτην τεταγμένου κανονικοῦ κληρικοῦ, ἐνεργοῦσι δὲ EX OPERE OPERATO καὶ EX OPERE OPERANTIS, οὐδόλως ἐξαρτώμενα ἐκ τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἠθικοῦ ποιοῦ τοῦ τελοῦντος ἢ τῶν δεχομένων αὐτὰ καὶ ἀποκλειομένης πάσης μαγικῆς καὶ μηχανικῆς ἐνεργείας καὶ μεταδόσεως αὐτῶν. Τοιουτοτρόπως ἔνθεν μὲν ὁ τελῶν τὰ Μυστήρια λειτουργὸς εἶναι ἁπλῶς τὸ ὄργανον τοῦ ἀοράτως ἐνεργοῦντος καὶ τελεταρχοῦντος καὶ τελειοῦντος αὐτὰ Κυρίου (ἐντεῦθεν π. χ. ἐν τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ δέεται τοῦ Θεοῦ: «ποίησον τὸν μὲν ἄρτον τοῦτον...», ἐπειδὴ «Σὺ εἶ ὁ προσφέρων καὶ προσφερόμενος»), ἔνθεν δὲ οὐχὶ ἡ τελείωσις τῶν Μυστηρίων ἀλλὰ μόνον ἡ σωτήριος ἐπὶ τὸν προσδεχόμενον ταῦτα ἐνέργεια καὶ ἐπίδρασις αὐτῶν ἤρτηται καὶ ἐκ τῆς πίστεως καὶ τῆς δεούσης προπαρασκευῆς αὐτοῦ, αἵτινες ὅμως ἀποτελοῦσι μόνον δεκτικὸν καὶ ληπτικὸν ὄργανον, ἐπειδὴ ἄνευ αὐτῶν «ὁ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει». Ὥστε τὰ Μυστήρια ἀποτελοῦνται καὶ ἐνεργοῦσιν ἀνεξαρτήτως τῆς πίστεως τοῦ δεχομένου αὐτά, ἔτι δὲ οὐ μόνον ἐν τῇ χρήσει, ἀλλὰ καὶ πρὸ καὶ μετὰ ταύτην (π.χ. θεία Εὐχαριστία). Ἐπὶ πλέον ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, πιστεύουσα ὅτι ἡ θεία χάρις δὲν ἐνεργεῖ ἐκτὸς τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, δὲν ἀναγνωρίζει κατ' ἀκρίβειαν τὰ ἐκτὸς αὐτῆς τελούμενα Μυστήρια, μόνον δὲ εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις δύναται κατ' οἰκονομίαν καὶ συγκατάβασιν νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰ μυστήρια τῶν προσερχομένων εἰς αὐτὴν ἑτεροδόξων.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται τὰ εἰρημένα ἑπτὰ Μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀρχαιόθεν γνωστὰ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ καὶ ἐπιστεύοντο καὶ ἐτελοῦντο ἐν αὐτῇ, φερόμενα σταθερῶς ἐν τῇ τελετουργικῇ ἰδίᾳ πράξει. Δὲν ἐγράφετο ὅμως ἡ περὶ αὐτῶν διδασκαλία, θεωρουμένη ὡς μυστική, οὔτε ἡ Ἐκκλησία ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ὁρίσῃ ἐπισήμως τὸν ἀριθμὸν ἑπτὰ αὐτῶν, ἅτε ὑπ' οὐδενὸς ἀμφισβητηθέντα. Μαρτυροῦνται ὅμως ἐπαρκῶς ὑπό τε τῶν ἀρχαίων ὀρθοδόξων Πατέρων καὶ ὑπ' αὐτῶν ἔτι τῶν Νεστοριανῶν καὶ Μονοφυσιτῶν, τῶν ἀποσπασθέντων τὸν Ε΄ αἰῶνα ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς ἀρχαίας Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ παραλαβόντων ἀπ' αὐτῆς ταῦτα, ἦσαν δὲ κοινὰ ἔν τε τῇ Ἀνατολῇ καὶ τῇ Δύσει, καὶ διὰ τοῦτο οὐδεμία κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ σχίσματος ἠγέρθη ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν, περὶ αὐξομειώσεως δῆλα δὴ αὐτοῦ ὑπό τινος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς ἢ τῆς Δύσεως.

Καὶ διὰ μὲν τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, τοῦ λουτροῦ τούτου τῆς παλιγγενεσίας καὶ τῆς ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἀνακαινώσεως, οἱ πιστοί, ἀποθέμενοι τὸν παλαιὸν τῆς ἁμαρτίας ἄνθρωπον, ἐνδύονται τὸν Χριστὸν καὶ ὡς διὰ θύρας εἰσέρχονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ βασίλειον τῆς χάριτος, λαμβάνοντες τὴν ἀναγέννησιν καὶ ἀνακαίνισιν καὶ ἀναδημιουργίαν καὶ ἀναστοιχείωσιν τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τὴν ἀνάπλασιν τῆς θείας εἰκόνος ἐν αὐτοῖς, γινόμενοι οὕτω μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, υἱοὶ τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν καὶ θείας κοινωνοὶ φύσεως διὰ τῆς μετοχῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ κατὰ τὸν Χρυσόστομον, «διὰ τοῦ βαπτίσματος ἄφεσιν ἁμαρτημάτων ἐλάβομεν, ἁγιασμόν, Πνεύματος μετάληψιν, υἱοθεσίαν, ζωὴν αἰώνιον» κατὰ δὲ τὸν Μ. Βασίλειον εἶναι τὸ «βάπτισμα, αἰχμαλώτοις λύτρον, ὀφλημάτων ἄφεσις, θανάτος ἁμαρτίας, παλιγγενεσία ψυχῆς, ἔνδυμα φωτεινόν, σφραγὶς ἀνεπιχείρητος, ὄχημα πρὸς οὐρανόν, βασιλείας πρόξενον, υἱοθεσίας χάρισμα». Πράγματι διὰ τοῦ μυστηρίου τούτου οἱ ἄνθρωποι πιστεύοντες καθαίρονται τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας καὶ πασῶν τῶν προαιρετικῶν ἁμαρτιῶν (προκειμένου περὶ ἐνηλίκων), ἐκριζουμένου καὶ ἐξαφανιζομένου, σὺν τῇ ἐνοχῇ καὶ τῶν ποινῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ σώματος τῆς ἁμαρτίας, πλὴν τῆς CONCUPISCENTIA, οὕτω δὲ καταλλάσσονται τῷ Θεῷ καὶ δικαιοῦνται καὶ ἀξιοῦνται τῆς θείας υἱοθεσίας κατὰ χάριν, πολιτογραφούμενοι μεταξὺ τῶν μελῶν—πολιτῶν τῆς

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ —VII

Ὑπὸ Γεωργίου Δ. Ἀθανασοπούλου
Chicago, Illinois

Κορυφαῖοι Πατέρες, οἵτινες εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον τῆς Μουσικῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐν συνεχείᾳ εἶναι:

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΡΗΤΗΣ Ἐπίσκοπος, εἶναι ἐκ τῶν ἐξοχωτάτων τῆς Ἐκκλησίας ὑμνογράφων καὶ ἁσματογράφων. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Δαμασκὸν τῆς Συρίας καὶ ἦκμασεν τὸν Ζ.′ αἰῶνα. Ἐποίησεν καὶ ἐμελοποίησεν τοὺς Αἴνους τῆς Γεννήσεως, «Εὐφραίνεσθε δίκαιοι, οὐρανοὶ ἀγαλλιᾶσθε», τὸ Δοξαστικὸν τῆς Λιτῆς Πέτρου καὶ Παύλου, 29 Ἰουνίου, τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου, 2 Φεβρουαρίου, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, 14 Σεπτεμβρίου, τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, 30 Νοεμβρίου, καθὼς καὶ πολλοὺς κανόνας εἰς διαφόρους Δεσποτικάς, Θεομητορικὰς καὶ εἰς ἑορτὰς Ἁγίων. Ἐπίσης καὶ πολλοὺς κανόνας τοῦ Τριῳδίου καὶ Πεντηκοσταρίου. Κλασσικὸν ὅμως ἔργον του θεωρεῖται ὁ Μέγας Κανών, «Βοηθὸς καὶ σκεπαστής», τὸν ὁποῖον συνέθεσεν κατὰ τὴν διαμονήν του εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Κανὼν οὗτος ἀποτελεῖται ἐκ 280 Τροπαρίων καὶ ὡς γνωστόν, ψάλλεται τὴν Πέμπτην τῆς Ε.′ ἑβδομάδος τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς. Εἰς τὸν Κανόνα τοῦτον ὁ Ἀνδρέας μετ' ἐξαιρετικῆς τέχνης καὶ ποιητικῆς ἐμπνεύσεως ἐξιστορεῖ διάφορα γεγονότα ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, μὲ σκοπὸν νὰ ἀποδείξῃ τὴν βράβευσιν τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν κατάκρισιν τῆς κακίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΙΣΙΔΗΣ, καταγόμενος ἐκ Πισιδείας, ἐχρημάτισεν χαρτοφύλαξ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Οὗτος ἤκμασεν κατὰ τὰς πρώτας δεκαετηρίδας τοῦ Ζου αἰῶνος. Μεταξὺ τῶν ἔργων του διακρίνονται ὁ πρῶτος Κανὼν εἰς τὴν κατάθεσιν τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου, ὁ πρῶτος Κανὼν τῶν Εἰσοδίων, τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου.

Εἰς τοῦτον ἀποδίδεται τὸ ἀριστούργημα τῶν 24 Οἴκων—Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου—, τοὺς ὁποίους ἐποίησεν κατ' ἐντολὴν τοῦ Πατριάρχου Σεργίου τὸ 625 μ.Χ. Κατ' ἄλλους ὅμως τούτους ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Πατριάρχης Σέργιος. Ἡ νεωτέρα ὅμως κριτικὴ ἀμφισβητεῖ καὶ αὐτὸ καὶ ἀναγνωρίζει ὡς ποιητὴν τὸν Ρωμανὸν τοῦ Βυζαντίου. Πάντως καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον θετικῶς.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ Ο ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ, ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τὸ 715 μ. Χ. ἀπὸ Ἐπίσκοπος Κυζίου. Ἐτελεύτησε τὸ 740 μ.Χ. Ὁ Πατὴρ οὗτος ἐποίησε καὶ ἐμελοποίησεν πολλοὺς ἱεροὺς ὕμνους μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται τὰ Ἑσπέρια Στιχηρὰ τῆς Ὑπαπαντῆς —2 Φεβρουαρίου— «Λέγε Συμεών», τὸ Δοξαστικὸν καὶ τὰ μεθεόρτια τῆς Πέμπτης τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, τὰ Στιχηρὰ εἰς τὴν Γέννησιν τῆς Θεοτόκου —8 Σεπτεμβρίου— καὶ πολλὰ ἐκ τῆς ἀκολουθίας τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου. Ἐπίσης καὶ Στιχηρὰ εἰς τοὺς Ἀποστόλους Ἀνδρέαν, Πέτρον καὶ Παῦλον, εἰς τοὺς Ἱεράρχας Βασίλειον, Νικόλαον καὶ Ἀθανάσιον, εἰς τοὺς Ὁσίους Εὐθύμιον καὶ Μαρίαν τὴν Αἰγυπτίαν, καθὼς καὶ πολλοὺς ἁσματικοὺς Κανόνας.

ΛΕΩΝ Ο ΒΥΖΑΣ ἢ ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ, ἔζησεν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ζ.′ αἰῶνος μ. Χ. καὶ εἶναι ἕνας ἐκ τῶν ἐπισήμων ὑμνογράφων τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὰ Μηναῖα ἀπαντῶμεν πολλὰ Στιχηρὰ φέροντα τὸ ὄνομα αὐτοῦ — Βυζάντιος ἢ Βύζας —. Ἐκ τούτων ἀναφέρομεν μερικά: Τὸ Δοξαστικὸν τῶν Αἴνων τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος —6 Αὐγούστου—, τὸ στιχηρὸν ἰδιόμελον τῆς Κοιμήσεως —15 Αὐγούστου— «Ὅτε ἡ μετάστασις» τὸ Προεορτικὸν Δοξαστικὸν τῶν Χριστουγέννων, «Σπήλαιον εὐτρεπίζου» καὶ τὸ «ἀνύμφευτε Παρθένε».

ΚΟΣΜΑΣ ΞΕΝΟΣ ἢ ΙΚΕΤΗΣ, Ἕλλην ἐξ Ἰταλίας καταγόμενος. Οὗτος αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Σαρακινῶν μετεφέρθη εἰς τὴν Δαμασκόν. Ἐκεῖ ἐπωλήθη ὡς δοῦλος εἰς τὸν πατέρα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Σέργιον. Ἐπειδὴ ἦτο πολὺ μορφωμένος εἰς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας, ἀλλὰ καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος, ὁ Σέργιος ἐχρησιμοποίησε τοῦτον ὡς διδάσκαλον τῶν τέκνων του: Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν καὶ διὰ τὸν θετὸν υἱόν του Κοσμᾶν τὸν Ἁγιοπολίτην ἢ Μελῳδὸν ἀποκαλούμενον.

Ὁ Κοσμᾶς διέθεσεν ὅλον τὸν ἑαυτόν του διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν ἀνωτέρω δύο μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας του ταύτης φαίνονται καθαρὰ εἰς τὰ πρόσωπα τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Κοσμᾶ! Οὗτος ἐτελεύτησαν τὸ 740. μ.Χ.

Ἐκκλησίας. Τονίζομεν καὶ πάλιν ὅτι διὰ τοῦ βαπτίσματος ἐπέρχεται πλήρης καὶ τελεία καὶ ὁλοσχερὴς ἄφεσις καὶ ἐκρίζωσις καὶ ἐξαφάνισις τῆς προπατορικῆς καὶ ἄλλων προσωπικῶν ἁμαρτιῶν καὶ ὀντολογικὴ καταστροφὴ αὐτοῦ τοῦ σώματος τῆς ἁμαρτίας καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ θανάτου, ἐφ' ὅσον «διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος εἰς πάντας ἀνθρώπους διῆλθεν». Κατὰ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δοσίθεον, «οὐκ ἔστιν εἰπεῖν μὴ λύεσθαι διὰ τοῦ βαπτίσματος πάσας τὰς ὁπωσοῦν πρὸ τούτου ἁμαρτίας, ἀλλὰ μένειν μέν οὐκ ἰσχύειν δέ . . . ἀλλ' ὅτι πᾶσα ἁμαρτία, πρὸ τοῦ βαπτίσματος οὖσα ἢ γεγονυῖα, ἀφανίζεται καὶ μὴ οὖσά ποτε ἢ γεγονυῖα λογίζεται». Κατὰ συνέπειαν τὸ βάπτισμα «παντὸς ἡμᾶς ἀπαλλάττει ρύπου, ὥστε καὶ ναὸν ἡμᾶς ἅγιον γενέσθαι Θεοῦ καὶ τῆς θείας αὐτοῦ φύσεως κοινωνοὺς διὰ μετοχῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Πρὸς σύστασιν τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος ἀναγκαία εἶναι ἡ τριττὴ κατάδυσις καὶ ἀνάδυσις τοῦ βαπτιζομένου ἐν τῷ ἡγιασμένῳ ὕδατι (προκειμένου περὶ τοῦ κανονικοῦ βαπτίσματος καὶ οὐχὶ τοῦ τῆς ἀνάγκης ἢ τοῦ τῶν κλινικῶν) ὑπὸ ἐπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου, ἐκφωνοῦντος τοὺς λόγους: «βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ θεοῦ (ὁ δεῖνα) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», μόνον δὲ τὸ βάπτισμα τῆς ἀνάγκης δύναται νὰ τελεσθῇ ὑπὸ διακόνου ἢ βεβαπτισμένου λαϊκοῦ, ἀνδρὸς ἢ γυναικός. Τὸ βάπτισμα εἶναι μυστήριον δογματικῶς μὴ ἐπαναλαμβανόμενον, διότι ὡς ἐν τῇ φυσικῇ ζωῇ ἅπαξ δύναταί τις νὰ γεννηθῇ, οὕτω καὶ ἐν τῇ πνευματικῇ ζωῇ ἅπαξ μόνον δύναταί τις νὰ ἀναγεννηθῇ, ἢ «ὥσπερ οὐκ ἔνι δεύτερον σταυρωθῆναι τὸν Χριστόν, οὕτως οὐδὲ (δεύτερον) βαπτισθῆναι». Διὰ τοῦτο εἰσηγήθημεν ἀλλαχοῦ τὸν εἰς τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν περιορισμὸν τῆς διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος εἰσοδοχῆς τῶν προσιόντων τῇ Ὀρθοδοξίᾳ ἑτεροδόξων, διότι ἐξ ὁμολογιακοῦ ζήλου οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ περιπέσῃ τις εἰς τὸν ἀναβαπτισμόν, τὸν ἀθετοῦντα τὸ κεφαλαιῶδες χριστιανικὸν δόγμα «ὁμολογῶ ἕν βάπτισμα».

LEARNING ΑΒΓΔ.

BY FRANCES HINOS

We are very glad to present in this column a short paper prepared by Miss Frances Hinos, a graduate of the Teachers College of St. Basil's Academy, and now a teacher at the school "Plato" of the Greek Community "The Assumption", Chicago, Illinois.

This paper reflects in a very promising way the thoughts of an American born young teacher with respect to the mission of Greek education among American citizens of Greek descent, as well as her practical effects in the school.

We are publishing this paper, so vividly illustrated with pictures, hoping that by doing so, more Greek-American teachers will be stimulated to use the column of the Department of Education and Greek Letters to state their ideas about these two extremely interesting topics:

1. Why should we keep the Greek schools open and in action?
2. What are the best methods for teaching Greek?

PH. D. E.

Children are inquisitive and they love to learn. For this very reason, they enjoy every new challenge which they encounter. They are eager to listen, to touch, to smell and to see how everything around them functions in their environment and why it is there.

Many modern educators are introducing the study of a foreign language in the elementary schools. They contend that a child learns another language quickly and that the knowledge of a foreign language broadens his over-all education as well as enriches his understanding of the English language.

The scientific organization of a foreign language such as Greek brings a new awareness of proper reading, writing and conversation habits that are basic for the development of primary class objectives.

The youngsters comprised in our Greek Orthodox Churches are especially fortunate in that they have contact with a foreign language. This contact is achieved through their home life, which is based upon the traditions of their heritage, and their participation in the sacraments of the Greek Orthodox Church. This percentage of contact, however great or small it may be, is the starting point of the child's formal education. His experience is continued and broadened through the systematic instruction he receives in the Sunday School and the Greek School.

Both of these departments function under the Greek Archdiocese. Each parish priest in turn is the Spiritual Advisor under whom the volunteer Sunday School teachers and the professional Greek teachers receive instructions and graded materials to aid their teaching.

Together with the priest, the Greek teachers work in conjunction with an Education Committee consisting of parents of the children and benefactors of the educational program. Their job as a committee is to plan the over-all curriculum of the Greek Department, extra-curricular activities, and in general to lend to the progress and smooth functioning of the school program. Their prime interest is the child and his adventure into the world of Greek thought.

In most communities, the Greek School meets two or three times a week in the late afternoon. The child begins at seven years of age and follows a six-year program. During this time, he is exposed to reading, writing, grammar, literature, mythology, history, geography, art, music and religion.

School Starts with a Prayer.

Those communities that are fortunate enough to have day school are able to provide a better balanced program over a period of eight years.

The purposes of the Language Department are to promote the mental, physical, emotional, social and moral development of the child; and to create an aesthetic consciousness of the child's religious and Hellenic heritage. These objectives seek to supplement public school education.

Since the traditions of the Eastern Orthodox Faith are rooted in the history of the Greek nation, a knowledge of the language and the Greek Orthodox interpretation is necessary. As the inheritors of a vast wealth of knowledge and tradition, the American youngsters of Hellenic parentage hold the key to the door of the glorious past of Greece and its equally triumphant future. This knowledge helps them to become better Orthodox Christians, better American citizens and above all, better human beings.

With the coming of Fall, many boys and girls are going to school for the first time. This is an important event in their lives. They will come in contact with countless other boys and girls from varying backgrounds, they will learn about them and they will associate closely with them. It is a process of give and take in becoming socialized.

The youngsters of Greek background are better adapted to their environment when they also have the opportunity to orient themselves within a group of equal social-economic status. This is an important factor in their emotional development, for they obtain security and confidence in the realization that they are a part of a larger group that makes up the Greek Orthodox Faith in America.

For these reasons, it is quite obvious that the role of the Sunday School and that of the Greek School is much more than to impart knowledge. Learning must be such as to create aesthetic values and ideals in the child. The Greek Orthodox Faith shall continue for generations, and the youngsters being educated must be prepared to carry out the traditions and beliefs of the Orthodox Church. The success of this depends upon the Educational system. The home, the school, the church—these

A pleasant and promoting classroom atmosphere is a welcome to the students. Here the bulletin board is decorated with pictures of Greece and the words Ἄς πᾶμε στὴν Ἑλλάδα. Taking an imaginary trip into the "Land of Myth and Magic" provides a great deal of living experiences in Geography.

The tables are turned and this time the lesson is on the teacher. Just look at all those beaming faces!

three work together so that a great faith and a great tradition can be perpetuated in the future for the betterment of mankind.

A knowledge of the Greek language, literature, history and culture is very useful in the Sunday School, where at least 50 per cent of the Biblical names, geographic terms, ecclesiastical hymns, religious songs, prayers, poetry, and church terminology are in Greek. The Sunday School Department works in cooperation with the Language Department and it seeks to promote the learning of the basic language requirements. It is not a substitute for the Greek School, but rather a supplementary department where the Greek Orthodox Religion is transmitted.

Ancient Greece, the Golden Age, Alexander the Great, the Roman Conquest, Byzantium, the Ottoman Empire, and Modern Greece all contributed in art, language, architecture, science, philosophy, religion, music and literature to the progress of the world. Today scholars of well-known universities hail the fathers of the Ancient World. Hippocrates and Medicine, Thucydides and History, the tragedians, Aristophanes and many, many other famous men of the ancient and modern world. The students are exposed to these facts through their readings, research, lectures, films and records. In addition, the curriculum of the Greek Department includes the living folk traditions of Greece—costumes, colloquial terms, foods, customs, dances, folktales, ceramics, the worship of patron saints.

This is the living spirit of Greece —the spirit that prevails in our Greek Schools—the spirit of learning and living the A, B, Γ, Δ. Even these four letters contain a code of learning. The Alpha is Ancient Greece with its limitless wonders; veta represents Byzantium where Constantine the Great liberated Christianity and the great men of Faith built the Orthodox Church; gamma is Grammata or Letters and their evolution from the ancient times to the present day as preserved in countless masterpieces of literature; and delta stands for *Democracy*, the very philosophy and wisdom of life that first found its birth in Greece and is being upheld today in many parts of the world.

The experiences they receive through their lessons and their association with one another aids them to mature and to adjust in life.

"Αλφα, βῆτα, γάμα, δέλτα
ὅλα τὰ βιβλία φέρτα
καὶ μολύβια καὶ χαρτὶ
γιὰ νὰ γράφω καθετί.

In any number of Greek classrooms, the rhythm of this clever poem may probably be heard as it is being read by a group of six- or seven year old youngsters, who are beginning their journey into beautiful Hellas to discover her hidden treasures.

One of their favorite "games" is creating sentences in Greek. This little exercise often climaxes a reading session and is an excellent opportunity for them to experiment with various new words. Proper translation is always stressed.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗΣ

Ἡ Βα Τοπικὴ Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις τῆς Ἁγίας Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας, ἥτις συνῆλθε ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ κατὰ τὴν 5ην καὶ 6ην τοῦ μηνὸς αὐτοῦ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Σ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐσημείωσε, κατὰ ὁμολογίαν γενικήν, ἐπιτυχίαν ἐξαιρετικήν. Αἱ κοινότητες, ἐν πρώτοις, τῆς ἐν λόγῳ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας ἀντεπροσωπεύθησαν σχεδὸν ἐν τῷ συνόλῳ διὰ τῶν ἱερατικῶν προϊσταμένων καὶ διὰ μελῶν τῶν Διοικητικῶν των συμβουλίων. Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή, ἐξ ἄλλου, τόσον διὰ τοῦ προκαθημένου αὐτῆς, ὅσον καὶ διὰ τῶν ἁρμοδίων Διευθυντῶν καὶ Τμηματαρχῶν τῶν διαφόρων κεντρικῶν Ὑπηρεσιῶν της, δὲν παρέλειψαν νὰ δώσουν πλήρη καὶ ἀντικειμενικὴν εἰκόνα τῶν ἐπιτελουμένων εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς 13ης Γεν. Κληρικολαϊκῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ δώσουν τὰς αἰτηθείσας συμπληρωματικὰς πληροφορίας πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον οἱ σύνεδροι ἐπέδειξαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Συνελεύσεως. Ἐντὸς τῆς ἀτμοσφαίρας αὐτῆς τῆς πλήρους κατανοήσεως καὶ τῶν ἐκδήλων διαθέσεων διὰ τὴν συνεχῆ ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ληφθοῦν αἱ θετικώτεραι καὶ αἱ πλέον ἐνδεδειγμέναι ἀποφάσεις, ἰδίως ἐπὶ τῶν τομέων ἐκείνων, οἵτινες δὲν εἶχον τύχει μέχρι τοῦδε τῆς ἀναλόγου πρὸς τὴν σημασίαν των φροντίδος. Μεταξὺ τῶν ἀποφάσεων τούτων αἱ πλέον χαρακτηριστικαὶ εἶναι ἡ ὀργάνωσις ἐπὶ εὐρυτέρου καὶ πλέον συγχρονισμένου προγράμματος τῆς κοινωνικῆς προνοίας, ἡ ἐνίσχυσις τοῦ ἔργου τῆς Ἐφορείας τοῦ ὑπὸ λειτουργίαν Γηροκομείου καὶ ἡ ὁμοσπονδιακὴ ὀργάνωσις τῶν Φιλοπτώχων Τμημάτων τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων τῆς Ἱερ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

Διὰ τοῦ νέου αὐτοῦ θεσμοῦ, ὅστις ἔτυχε, ὡς ἀνωτέρω ἀναφέρεται, τῆς ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ τῆς ὁμοφώνου ἐγκρίσεως τῆς Τοπικῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐξασφαλίζει ἤδη ἓν ἀκόμη θετικὸν καὶ συγχρονισμένον μέσον διὰ τὴν πρακτικὴν καὶ ἄμεσον ἀντιμετώπισιν τοῦ πλήθους ἐκείνου τῶν ὑποχρεώσεών της, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν χριστιανικὴν φιλαλληλίαν καὶ τὴν φιλογένειαν. Ὡς εἶναι γνωστόν, πλεῖστα εἶναι τὰ εὐσεβῆ ἐκεῖνα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζουν εἰς τὴν καθημερινήν των ζωὴν ἀνάγκας, τὰς ὁποίας, λόγῳ αἰτίων ποικίλων, δὲν δύνανται νὰ ἐπιλύσουν ἄνευ τῆς συμπαραστάσεως ἀτόμων καὶ ἰδίως θεσμῶν, ὡς ἡ Ἐκκλησία, ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεώς των φιλανθρωπικῶν. Οὕτω οἱ πλέον ἄποροι ἐκ τῶν ἀσθενῶν, οἱ φυλακισμένοι, οἱ ἐξ Ἑλλάδος ἄποροι μετανάσται, οἱ ἔχοντες ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις μὲ τὰς Μεταναστευτικὰς Ἀρχὰς καὶ γενικῶς ἅπαντες οἱ ἔχοντες ἀνάγκας ἀμέσου συμπαραστάσεως, θὰ δύνανται εἰς τὸ ἑξῆς νὰ προσβλέπουν μετ' ἐλπίδων εἰς τὴν νέαν αὐτὴν Ὑπηρεσίαν τῆς Ἱερ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἤτοι τὴν Ὑπηρεσίαν Κοινωνικῆς Προνοίας.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ταξιαρχῶν, καθ' ἣν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας ἄγει τὴν ὀνομαστικήν του ἑορτήν, οἱ κυριώτεροι ἐκπρόσωποι τῆς ὁμογενείας καὶ πλῆθος εὐσεβῶν χριστιανῶν ἔσπευσαν νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη καὶ τὰς εἰλικρινεῖς των εὐχάς, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκφράσουν τὴν ἱκανοποίησίν των καὶ τὴν χαράν των δι' ὅλα ὅσα εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς πνευματικῆς, τῆς ἐκπαιδευτικῆς, τῆς διοικητικῆς, τῆς φιλανθρωπικῆς, τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς φιλογενοῦς δράσεως ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν καὶ ἄμεσον ἐποπτείαν του ἐπιτελοῦνται. Εἰς τὰς εὐχὰς αὐτάς, οἱ ἀμεσώτερον μετὰ τοῦ Σεβασμίου Ἱεράρχου συνεργαζόμενοι προσθέτουν καὶ τὰς ἰδικάς των εὐχάς, ὅπως ὁ καλὸς Θεὸς χαρίζῃ εἰς αὐτὸν ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ χώρᾳ ὁμογενείας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

Οἱ πολῖται τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῆς χώρας ἥτις ἐτάχθη ὑπὸ τῆς ἱστορίας νὰ διαδραματίζῃ τὸν εὐγενέστερον ρόλον κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τῶν θανασίμων ἰδεολογικῶν συγκρούσεων, θὰ στρέψωσι καὶ πάλιν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν εὐχαριστιῶν τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχήν των πρὸς τὸν Ὕψιστον δι' ὅσα ἀγαθὰ ἐδώρισεν εἰς αὐτούς.

Μεταξὺ τῶν πολιτῶν αὐτῶν εἶναι καὶ τὰ εὐσεβῆ τῆς Ἐκκλησίας μας τέκνα, οἱ Ἀμερικανοὶ πολῖται οἱ ἔχοντες τὸ προνόμιον νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὴν χώραν ἐκείνην εἰς ἣν ὁ Κύριος ἀνέθεσεν πάντοτε ἔργα ὡραῖα καὶ μεγάλα. Ἡ κατηγορία αὐτὴ τῶν πολιτῶν ἔχει κάθε λόγον νὰ ἀναπέμψῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Εὐχαριστιῶν εὐχαριστήριον προσευχὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν συμπαράστασιν καὶ τὴν ἐπίβλεψίν του εἰς ὅσα εὐγενῆ καὶ χριστιανικὰ πράττει διὰ τὸ καλὸν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Χώρας ταύτης καὶ τῆς Γενετείρας Ἑλλάδος.

The Religious News Observer

BY REV. D. J. CONSTANTELOS, Editor
Perth Amboy, New Jersey

Gennadius Library in Athens

Dr. Glanville Downey, Professor of Byzantine Literature at Dunbarton Oaks Reasearch Library and Professor of the Eastern Orthodox Church at Princeton Theological Seminary writes the following about the Gennadius Library in Athens, Greece: "American scholars interested in the Eastern Churches who are planning to visit Greece for study and consultation with the Theological Faculty of the University of Athens will be welcome to use the excellent facilities of the Gennadius Library at Athens, and to make this their research headquarters while in Athens. The library has a rich and famous collection of material on the history of Orthodox Christianity, theology, patristics, liturgy and Christian archaelogy and geography as well as on the history, literature civilization of medieval and modern Greece."

Religion on the Campus

A Harvard Student Council Committee published a report on Religion at Harvard. Dealing with religious attitudes in Harvard, the report presents its findings as follows: "The facts are these. When asked if they required some form of religious orientation or belief in order to achieve a fully mature philosophy of life, 60% of the students answered yes, and 23% said no. In answer to the question, 'At the present time, do you find yourself deeply concerned with questions as to the ultimate meaning of your life?', 56% said such questions were 'a pressing concern' or that they were 'quite concerned', and 9% were 'not at all' concerned. Questions about the nature and existence of God were of 'very great' or of considerable importance to 79% of the students answering and of 'little or no' importance to 19%."

From a report such as this, plus the almost spectacular growth of departments of religion and the sympathetic attitude of university administrators, one would be inclined towards a hopeful view of the future of religion in America's universities.

The Greek Orthodox Church in Israel

Two new Greek Orthodox Churches built recently will be dedicated in Galilee this fall, it was announced in Jerusalem. The Orthodox community in Israel numbers 14,000. The new churches will increase the number of Orthodox worship centers in the country to 32. Altogether 10 Christian Churches have been built in Israel since 1948.

N.C.C. Announces December Conclave

The attention of the nation will be focused on St. Louis the first week in December when the Fourth General Assembly of the seven year old National Council of Churches meets in St. Louis, Missouri. The conclave will bring together hundreds of prominent Orthodox, Catholic and Protestant churchmen among assembly delegates and guests.

Survey of Religion in England

A survey of religion in Britain was finished last month by the Gallup Poll. Asked what they had done on the previous Sunday, 14 per cent of the 2.261 men and women interviewed said they had been to church. Ten per cent had been at work. Twenty eight per cent said they go to church once a month or more; 18 per cent "now and again"; 32 per cent "never"; 11 per cent on special family occasions only; four per cent at Christmas, Easter and on Armistice Day. Seven per cent listen to radio and television services only.

Nearly 90 per cent believe it is a duty to teach children to pray and practically all agree that children should be baptized.

Roman Catholics versus Non-Catholics

The Roman Pope told over 2,000 delegates from more than 80 countries attending the Second World Congress on the Lay Apostolate held at Rome from October 5 - 15 that Roman Catholics should "cooperate with neutral and non-Catholic organizations if and insofar as by so doing they serve the common good and God's cause.

Greek Orthodoxy and the Ecumenical Movement

Reinhold Niebuhr in an article published in the October 18 issue of the "Advance" (in the same issue there is a picture of Metropolitan James Coucouzes, Bishop Athenagoras Kokkinakis and Rev. Dr. Eusevious Papastephanou) writes that "the opposition of the Greek Orthodox leaders to the projected merger of the World Council of Churches and the International Missionary Council, voiced in the session of the World Council Committee last summer, is a reminder to all devotees of the World Council that it is not a pan-Protestant movement . . . the objections of the Orthodox brethren remind us that the World Council has not solved, and cannot solve, the problem of the contradictory conceptions of the church, held by the Protestant and the Catholic portions of its membersip." He proposes therefore a "friendly encounter" in matters of Faith and Order.

"NOW I SEE"

by the Rev. Anthony Coniaris
Minneapolis, Minn.

When the Jews insisted that Christ was a sinner, that He could not have healed him, the blind man of the Gospel stood against them stubbornly insisting: "*Whether he be a sinner, I know not: one thing I know, that, whereas I was blind, now I see.*"

How many of us today are blind—blind to what Christ can do to us?

God moved into the life of the blind man and his sight was restored. When God comes into our lives something always happens. Men and women experience a new birth; they find a new and better way of living. God makes all things new. He who surrenders himself to Christ becomes a new creature. He no longer walks in darkness. This is the mystery and the glory of our Christian faith. Something always happens in the lives of men when God takes hold upon them. He takes a Peter and leads him from indecision and half-heartedness to resolute living. He takes a Paul and changes his cold, defiant nature into something gentle and redeeming. He leads a Mary Magdalene from a life of sin and makes her a redeeming power in her community. He takes the Prodigal Son and turns him clear around. He lifts men out of the shambles of broken things. This is what He can do to us! We, too, can say like the blind man: "*One thing I know, that whereas I was blind, now I see.*" I see that I don't have to be what I am. I see that I can become a changed person. I see that I can live a better life, a happier life, the kind of life for which God created me.

How many of us go through life blind—blind to the true source of happiness. All we can see is this present world. All we can think about is getting the most out of this short life. All we can do is run about from one pleasure to another looking for happiness. Then, suddenly, through some tragic death, through some illness, through some other painful experience, God comes into our lives. He touches something within us. He makes us realize how utterly blind we were. And like the blind man we say humbly and sincerely: "*One thing I know, that, whereas I was blind, now I see.*" I see that I was made for God. I see that there is no happiness except in God.

How many of us go through life blind—blind to the true nature of man? How many are there today who consider man nothing more than a domesticated animal? How many are there who say that man, far from being the highest form of life, is made up of nothing more than cells: 90% H2O fats, carbohydrates and proteins? How many are there who believe that man is a "victim of his experiences, surroundings, environment," that his behavior is determined by "circumstances over which he has no control"? How many are there who believe that man is a victim of hungers and passions that drive the human personality? But when God comes into our lives something happens. Our vision is restored, and like the blind man, we say, "*One thing I know, that whereas I was blind, now I see.*" I see that man is not an animal; he is a child of God, created in God's own image. I see that there is more than H2O fats in the make-up of man; there is a soul that never dies, a soul that was created to live in unending happiness with God in heaven. I see that man is not a "victim" of any circumstances, of subconscious hungers and passions, but a child of God endowed with free will, who, through the power given unto him by Christ, can overcome any circumstance, any environment, any temptation.

How many of us are blind—blind to the true values in life? Someone has said that this world is very much like a store where some evil person has gone and changed the price tags. A refrigerator sells for 75 cents and hairpins for $299.99. Beauty today has nothing to do with the heart, with the soul; it has everything to do with "good looks," with the physical attractiveness of the body. Hasn't someone changed the price-tags? The man the world calls successful is singled out not because he is morally distinguished but because he is financially productive. Hasn't someone changed the price tags? But when God moves into our lives, something happens. Our vision is given back to us and, like the blind man, we say, "*One thing I know, that whereas I was blind, now I see.*" I see the truth that lies in Christ's words: "What does it profit a man if he gain the whole world and lose his soul; or what can a man give in exchange for his soul?"

How many of us are annoyed by other peoples' troubles? Why should we have to listen for hours to someones' woes? Why should we have to help this burdensome relative in Greece who keeps writing about how desperate his situation is? Why should we feel responsible and try to help this person who has gotten himself into trouble? Why? When God comes into our lives he gives us the reason why. Then we say again, "*One thing I know, that whereas I was blind, now I see.*" I see that Christ identifies Himself

Ideals

BY REV. JOHN T. TAVLARIDES
Washington, D. C.

I want to tell a story. A story of an insignificant sculptor who lived in France—but could have lived anywhere in the world. He was an artist struggling to become successful. Few were his comforts and even more negligible were his means of support.

Like every aspirant to fame, he had labored for years to fashion a statue which would be heralded as a modern masterpiece. One day in the middle of January his aspirations were realized; his work was brought to maturity. His aim to provide the world with an ideal of sculpture came to fruition.

That night he lay down to sleep with thoughts of fame filling his mind. It was much later in the night when he awoke panic-stricken, to discover that a paralyzing cold had settled over the city.

The statue had not yet dried and the cold would freeze the water in its pores and destroy it. His ideal would be lost. With a definite method to his actions he took the bedclothes and covers which had warmed him and threw them over the statue... And the night passed... In the morning the sculptor was found dead — frozen from the cold. All that remained was his piece of art... as an example of an ideal for which a believer would give his life. Something had died so the ideal could live on.

* * *

How noble are ideals, aspirations and dreams, my dear friends. And how busy are we, so many of us, that we have no time to be idealistic... to be dreamers like the sculptor. Have we forgotten that lofty acts are part of man's purpose in life?

Yes, I realize that today's world has its great men, too; but why are we, who are just as much capable of idealism, not aspiring to the alpine heights of success? "There are no fences around a dream"—and everyone successful in life can tell you of a dream come true. No, we cannot remain sequestered and sheltered from the world, nor from our duty to God and to ourselves. Without ideals and vision, we will stagnate and perish, spiritually. It is a known truth that no one is ever so satisfied with his achievements that he has no wish to better himself.

We have all been blessed by God with certain traits and gifts. Free as we are to use them, we can conquer undreamed of horizons... if only we so wish it.

But we must cease speaking of ideals alone. We must incorporate His inspiration, the inspiration of Jesus Christ, into our ideals to strengthen them and then strengthened as we shall be, forge on towards progress.

God will certainly aid us, for He is our Creator and He cannot but love His creatures. His love and benevolence towards all men will surely manifest itself. "And thine ears shall hear a word behind thee saying, 'This is the way, walk ye in it'." (Is. 30:21).

"Positivist grunts" must disappear and positive, illuminated, God-inspired work must take their place.

* * *

Love from time immemorial was an *ideal;* and when Jesus came He made it a workable reality, for He loved us first and died for us.

We cannot rest on our laurels as the rich man in the Gospel did. After a good harvest of crops, he decided to store them and sit back to enjoy life, "eat, drink and be merry," he thought... but God took him that very night.

No, relaxing is not the way to enjoy life, for an insight into life will prove that it can be enjoyed only when we contribute to it through our efforts. Only through a supreme devotion to God and to our ideals can we be certain that we are fulfilling our purpose here on earth. Ours is the power if we would only ask for it, "if ye have faith and doubt not, ye shall not only do this which is done to the fig tree, but also, if ye shall say unto this mountain—be thou removed and be thou cast into the sea, it shall be done." (John 11:41).

---

with every suffering human being. I see that when I help someone in trouble, I'm actually helping Christ. "As you did it to one of the least of these my brethren, you did it to me."

Without God we are blind—blind to the miraculous change that Christ can effect in our lives, blind to the source of happiness, blind to the true nature of man, blind to the true values in life, blind to Christ Himself when He comes to us in the person of a suffering neighbor.

When God comes into our lives, our blindness is removed, our eyes are opened, and we see. We see that we do not have to remain victims of sin; through Christ we have the power to become new creatures. We see that there is no real happiness in this world except in Christ. We see that man is not an animal but a child of God, the masterpiece of God's creation, created in God's own image, who will one day inherit the kingdom of heaven. We see that the truly distinguished person is not the one who has physical beauty or financial wealth but the one who has developed and beautified his soul to make it like unto Christ. We see in every suffering human being not an annoyance but an opportunity to do good to God Himself.

When God moves into our lives we see, and like the blind man we cry out humbly and sincerely: *"One thing I know, that whereas I was blind, now I see."*

BOOKS AND YOU

JOHN E. REXINE, Editor
Member of the Faculty, Department of Classics
Colgate University, Hamilton, New York.

This month's BOOKS AND YOU section of the ORTHODOX OBSERVER features a very important book review by His Eminence, Archbishop Michael, on a very important recent book by Archimandrite Hieronymos Kotsones, well-known Greek theologian and author. Father Kotsones' latest book deals with a pressing problem that the contemporary Orthodox Church faces now more than ever, the problem of intercommunion with non-Orthodox denominations. The Title of his book is *The Canonical View Concerning Intercommunion with Non-Orthodox.* In the review that follows, His Eminence, Archbishop Michael, outlines the main points of the book and comments significantly on the importance of this book for our times.

'Αρχιμ. 'Ιερωνύμου Κοτστώνη, Δ. Θ.: «'Η Κανονικὴ ἄποψις περὶ τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν 'Ετεροδόξων». (INTERCOMMUNIO). 'Εκδόσεις «ἡ Δαμασκός», ἐν 'Αθήναις 1957, σελ. 332.

'Υπὸ τὸν ὡς ἄνω τίτλον πρό τινος ἐκυκλοφόρησε τὸ τελευταῖον πνευματικόν πόνημα τοῦ πολυγράφου 'Αρχιμ. 'Ιερωνύμου Κοτσώνη. 'Από τοῦ 1927, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἐν Λωζάννῃ «Συνεδρίου Πίστεως καὶ Τάξεως», συμμετέχων τῶν ἐπαφῶν τῆς 'Ανατολικῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας μετὰ τῶν 'Εκκλησιῶν καὶ 'Ομολογιῶν τῶν 'Αγγλικανῶν, 'Επισκοπελιανῶν καὶ λοιπῶν Διαμαρτυρομένων, ἦτο φυσικὸν ὅπως μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως δεχθῶ ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος, ἀποσταλὲν παρὰ τοῦ συγγραφέως, καὶ μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐπιληφθῶ τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ. 'Η μελέτη αὕτη ἐξετάζει τὰς σχέσεις τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας μετὰ τῶν 'Ετεροδόξων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον καὶ τὰς περιπτώσεις τῆς ἐπικοινωνίας μετ' αὐτῶν ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἐν τοῖς λοιποῖς Μυστηρίοις καὶ γενικῶς τῇ Θ. Λατρείᾳ καὶ τέλος καὶ ἐν ταῖς ἐκτὸς τῆς Θείας Λατρείας σχέσεσιν.

Τὴν ἐπικοινωνίαν ταύτην μετὰ τῶν 'Ετεροδόξων ἐξετάζων ὁ συγγραφεύς, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι, κατὰ τὴν πρώτην περίοδον, τὴν φθάνουσαν μέχρι τοῦ Σχίσματος τῆς Δυτικῆς ἀπὸ τῆς 'Ανατολικῆς 'Εκκλησίας, ἐπεκράτει ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ ἡ ἀκρίβεια, συνῳδὰ τῇ ὁποίᾳ οὐδεμία ἀπολύτως ἐπικοινωνία μετὰ τῶν ἑτεροδόξων ἐπετρέπετο, εἴτε ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θ. Εὐχαριστίας, εἴτε περὶ τῶν λοιπῶν Μυστηρίων, ἀλλ' εἴτε καὶ γενικῶς περὶ ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων, ἐκτὸς τῆς Θείας Λατρείας, καὶ ἐν τῷ πλαισίῳ ἁπλῶς τῶν κοινωνικῶν σχέσεων εὑρισκομένων.

Κατὰ τὴν δευτέραν περίοδον, τὴν μετὰ τὸ Σχίσμα καὶ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου αἰῶνος, ἡ μετὰ τῶν 'Ορθοδόξων 'Επικοινωνία ἐπεχειρήθη ἔξωθεν βίᾳ, τρόπον τινά, καὶ δυναστείᾳ τῶν ἐν πλεονεκτικῇ θέσει εὑρισκομένων ἑτεροδόξων, καὶ ὡς τοιαύτη, ὡς παρατηρεῖ ὀρθῶς ὁ συγγραφεύς, οὐδεμίαν σημασίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἀπὸ ἀπόψεως κανονικῆς.

Κατὰ τὴν τρίτην περίοδον, τὴν μέχρι τοῦ ἡμίσεος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἡ μὲν μυστηριακὴ ἐπικοινωνία ἐπεδιώχθη ὑπὸ τῶν 'Ετεροδόξων, οἱ δὲ 'Ορθόδοξοι γενικῶς εἶχοντο τῆς ἀκριβείας τῆς κανονικῆς.

Κατὰ δὲ τὴν τετάρτην περίοδον παρατηρεῖται ζωηρότης ἱκανὴ εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν τε 'Ορθοδόξων καὶ τῶν 'Ετεροδόξων. Εἶναι ἡ περίοδος ἡ ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἀρχομένη καὶ ἐκτεινομένη μέχρι σήμερον, καθ' ἣν ἐσημειώθησαν περιστατικά, ποὺ οὔτε κατ' οἰκονομίαν δὲν θὰ ἐπετρέπετο νὰ λάβουν χώραν. "Οπως εἶναι λ.χ. ἡ ἐπικοινωνία ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ Μυστηρίῳ τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἐκ μέρους 'Ετεροδόξων ἐν ναοῖς 'Ορθοδόξοις, καὶ δὴ καὶ ἐν ναοῖς 'Ετεροδόξοις. Παρατίθενται συγκεκριμένα παραδείγματα τῆς θέσεως ταύτης τοῦ συγγραφέως, ἐκ τῶν ὁποίων καταφαίνεται, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ φημολογιῶν ἀσυστάτων, ἀλλὰ περὶ πράξεων, αἵτινες, εὐτυχῶς, ἐγένοντο ἀποκλειστικῶς ἐκ πρωτοβουλίας προσώπων ἱερωμένων, ἱερέων καὶ ἀρχιερέων.

Τὸ βασικὸν συμπέρασμα τοῦ συγγραφέως, ὡς πρὸς τὴν ἐγκυρότητα τῶν μυστηρίων τῶν 'Ετεροδόξων, εἶναι, ὅτι ταῦτα οὔτε κατ' ἀκρίβειαν ἀλλ' οὔτε καὶ «κατ' οἰκονομίαν» εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναγνωρισθοῦν, δεδομένου ὅτι Θεία Χάρις μόνον ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ μεταδίδεται. Μόνον δὲ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναγνωρισθοῦν μυστήρια ὡρισμένα ἑτεροδόξων ἀσπαζομένων τὴν 'Ορθόδοξον Πίστιν. 'Ορθότατα δὲ παρατηρεῖ ὁ συγγραφεὺς ὅ,τι ἐδηλώθη ὑπὸ τῶν 'Ορθοδόξων ἐν τοῖς Συνεδρίοις Πίστεως καὶ Τάξεως, τῆς Λωζάννης καὶ τοῦ 'Εδιμβούργου, ὅτι δηλονότι ἡ μυστηριακὴ ἐπικοινωνία κατὰ τὴν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν ἀποτελεῖ τὸ ἐπιστέγασμα καὶ τὴν κορωνίδα τῆς δογματικῆς ἑνώσεως, ἐπ' οὐδενὶ δὲ λόγῳ μέσον ὁδηγοῦν πρὸς αὐτήν.

'Εν τοῖς ἑφεξῆς, ἀπὸ σελίδος 79 καὶ μέχρι τέλους τῆς μελέτης, ἐξετάζονται ἐν πάσῃ δυνατῇ λεπτομερείᾳ ἅπαντα τὰ Μυστήρια καὶ αἱ μυστηριακαὶ πράξεις τῆς 'Εκκλησίας καὶ ἡ δυνατότης τῆς ἐπικοινωνίας ἐν αὐτοῖς μετὰ τῶν 'Ετεροδόξων, ὡς λ.χ. ἡ Θεία Εὐχαριστία, τὸ Βάπτισμα, τὸ Χρῖσμα, ἡ 'Ιερωσύνη, ὁ Γάμος, ἡ Μετάνοια καὶ τὸ Εὐχέλαιον.

Τὸ γενικὸν συμπέρασμα ἐκ τῆς τοιαύτης ἐξετάσεως εἶναι ὅτι, κατ' ἀκρίβειαν δογματικὴν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναγνωρισθῇ οἱονδήποτε ἐκ τῶν Μυστηρίων τούτων τελουμένον ὑπὸ Ἑτεροδόξων. Κατ' οἰκονομίαν μόνον ἀναγνωρίζεται τὸ βάπτισμα, τὸ τελούμενον ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οὔτε δὲ ἀναγνωρίζεται ὡς ἔγκυρον Μυστήριόν τι καὶ ἂν τελεσθῇ κατὰ τὸ Τυπικὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ ἑτεροδόξου. Ἀκόμη καὶ ὁ μικτὸς γάμος ἐπιτρέπεται κατ' οἰκονομίαν ἐκκλησιαστικήν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως τὰ ἐξ αὐτοῦ μέλλοντα νὰ προκύψουν τέκνα ἀνατραφοῦν κατὰ τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς ταφῆς ἑτεροδόξων ὑπὸ Ὀρθοδόξων κληρικῶν, ἀναφέρεται τὸ κλασικὸν παράδειγμα τῆς ὑπὸ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας παρασχεθείσης ἀδείας — ἐπὶ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ 6ου, 1869 — ὅπως Ἀγγλικανοὶ ἀποθιοῦντες ἐνταφιάζωνται ὑπὸ Ὀρθοδόξων Ἱερέων, ἐφόσον δὲν ὑπάρχουν Ἱερεῖς τῆς Ὁμολογίας ταύτης. Τὸ παράδειγμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἠκολούθησαν κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος 1870 ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας. Τρία ἔτη ἀργότερον, τὴν πρᾶξιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου υἱοθέτησε καὶ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας.

Συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν Ἱ. Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αὐτὴ ἡ εἴσοδος εἰς ναοὺς Ἑτεροδόξων ὑπὸ Ὀρθοδόξων γίνεται καὶ ἐπιτρέπεται μόνον κατ' οἰκονομίαν. Ὡς προσωπικὴ δὲ πρωτοβουλία, μὴ δυναμένη νὰ ἔχῃ κῦρος γενικόν, θεωρητέα τὰ παραδείγματα κληρικῶν, καὶ δὴ καὶ Ἱεραρχῶν ἢ καὶ Πατριαρχῶν, συμμετασχόντων εἰς ἱερὰς ἀκολουθίας Ἀγγλικανῶν διὰ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως ἢ προσευχῆς ἐκ τοῦ Ὀρθοδόξου Εὐχολογίου.

Τὴν συμμετοχὴν εἰς διεκκλησιαστικὰ συνέδρια τὴν χαρακτηρίζει ὁ συγγραφεὺς ὡς γενομένην κατ' οἰκονομίαν (ἐν σελ. 279) καὶ ὅτι ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1952, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει εἰς τὰ συνέδρια ταῦτα νὰ ἐμφανίζηται «μετὰ δυνάμεως καὶ κύρους, ὡς προσήκει εἰς τὴν ἰδιάζουσαν θέσιν καὶ τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς ἐν τῷ διαχριστιανικῷ κόσμῳ ἀποστολήν» (σελ. 271).

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἱστορικοκανονικὴ μελέτη τοῦ Ἀρχιμ. Ἱερωνύμου Κοτσώνη εἶναι ἀρίστη. Εἶναι ἁλοκληρωμένη ἐξέτασις τοῦ σημαντικοῦ τὰ μάλιστα θέματος, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται. Ἐκ τῆς πλουσίας βιβλιογραφίας, τῆς παρατιθεμένης ἐν τέλει τοῦ ἀξιολόγου τούτου συγγράμματος, καταφαίνεται ὁ μέγας σχετικῶς ἀριθμὸς τῶν Ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, οἵτινες ἔγραψαν ἐπὶ τῶν σχέσεων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν Ἑτεροδόξων. Ὁ συγγραφεὺς εἶχεν ὑπ' ὄψει πάντα ταῦτα τὰ συγγράμματα. Ἐπωφελήθη ταῦτα, ἀντλήσας ἐξ αὐτῶν πᾶσαν δυνατὴν πληροφορίαν, σχετιζομένην μὲ τὸ θέμα του. Ἡ μελέτη του δὲ εἶναι ὄχι μόνον ἀρτία, ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως ἀντικειμενική. Ἀποτελεῖ σπουδαιότατον βοήθημα καὶ τὰ μάλιστα ἐπίκαιρον, διὰ πάντα ἐνδιαφερόμενον περὶ τῆς στάσεως τῆς τηρηθείσης ἀνέκαθεν ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπέναντι τῶν Ἑτεροδόξων. Δυστυχῶς, δὲν διακρίνεται ἡ στάσις αὕτη διὰ τὸ ὁμοιόμορφόν της. Τοὐναντίον παρατηρεῖται ἀνομοιομορφία, ἡ ὁποία φθάνει, ἔστιν ὅτε, εἰς ὑποχωρητικότητα ἀπίστευτον. Πρόκειται περὶ τοιαύτης ποικιλίας ἀπόψεων ἐπὶ ζητημάτων πολλάκις λίαν οὐσιωδῶν καὶ δὴ καὶ βασικὴν ἐχόντων σημασίαν, ὥστε νὰ διαπορῇ τις πῶς παρέμεινεν ἀπαρατήρητος καὶ ἀδιαμαρτύρητος ἡ τοιαύτη ποικιλία, ἡ τόσον ξένη πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ συγγραφὴ τοῦ Ἀρχιμ. Ἱερωνύμου Κοτσώνη, ἥτις εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀναγνωσθῇ μετὰ ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ παντὸς θεολόγου καὶ θεολογοῦντος, ἐνδιαφερομένου διὰ τὰς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας μας πρὸς τὰς Ἑτεροδόξους τοιαύτας, καταδεικνύει ἔτι περισσότερον τὴν ἀνάγκην τῆς συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου, ἥτις μόνη τυγχάνει ἁρμοδία ὅπως διαγράψῃ τὰ ὅρια τῶν σχέσεών μας μετὰ τῶν Ἑτεροδόξων, μέχρι ποίου δηλονότι σημείου δύνανται αὗται νὰ προχωρήσουν ἀζημίως διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν.

Α. Μ.

«Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ» (Γιὰ μικρὰ παιδιά). Ἔκδοσις Β΄ Ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Μιχαήλ

Τὸ βιβλίον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται σὲ παιδιά, εἶναι τὸ καλύτερο στὸ εἶδος του μεταξὺ ὅλων τῶν παιδικῶν ἐκδόσεων, ποὺ ἀναφέρονται στὸ μεγάλο καὶ στὸ αἰωνίως ἐμπνέον καὶ διδάσκον τοῦτο θέμα.

Στὶς σελίδες τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ὁ μικρὸς ἀναγνώστης συναντᾷ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς στιγμὲς τοῦ βίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Χριστοῦ, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἀβίαστα τὰ συναισθήματά του, νὰ θρέψῃ τὴ φαντασία του, νὰ στερεώσῃ τὴν πίστη του, νὰ διδαχθῇ κατὰ τὸν πιὸ ψυχολογημένο τρόπο.

Ἡ γλῶσσα τοῦ βιβλίου εἶναι τὸ δημοτικὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα, τὸ ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς χειρίζεται ἄνετα, πρᾶγμα ποὺ δὲν προδίδει μόνο τὴν καθολική του ἐνημέρωση στὸ ἐνδιαφέρον θέμα τῆς «δημοτικῆς σχολικῆς γλώσσης» ἀλλὰ καὶ τὴν καθολικὴ ἐπίσης γνώση τῶν κανόνων τῆς παιδαγωγικῆς ἀφηγήσεως.

«Ἡ ἱστορία τοῦ Χριστοῦ» ἔτυχε πλατειᾶς κυκλοφορίας στὴν Ἑλλάδα πρᾶγμα, ποὺ ἀποδεικνύει αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὴν ποιότητα τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἐκδόσεως καὶ τὴν ψυχοπλαστική της δύναμι.

Οἱ ἐκπαιδευτικοί,οἱ γονεῖς, οἱ ἱερεῖς, ὅλοι γενικῶς ὅσοι ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν μεθοδική, τὴν συστηματικὴ καὶ ψυχολογημένη ἔνταξη τῶν παιδιῶν μας στὸ αἰώνιο καὶ στὸ πάντα νέο ἔργο τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ θὰ δείξουν, εἴμεθα βέβαιοι, ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν πλατύτερη κυκλοφορία τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἐκδόσεως.

Ἂς ἀπευθυνθοῦν:
GREEK ARCHDIOCESE
10 EAST 79TH STREET
NEW YORK CITY, N. Y.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

—Τὴν 4ην Ὀκτωβρίου ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαὴλ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμ. Χρήστου Πάππα, ἐκτελεστικοῦ Γραμματέως τῆς Διευθύνσεως Παιδείας καὶ Ἑλληνικῶν Γραμμάτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τοῦ Αἰδεσιμ. Δημ. Φράγκου, Ἱ. Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος Ἁγίου Δημητρίου Ἀστορίας, ἐπεσκέφθη τὸ νεοϊδρυθὲν Ἡμερήσιον Ἑλληνοαμερικανικὸν Σχολεῖον τῆς Κοινότητος ταύτης. Τὸν Σεβ. ἀνέμενον ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Νικόλαος Δημότσης καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς κ. Κατσιματίδης. Ὁ Σεβασμ. ἐπεσκέφθη τὰς τάξεις τοῦ Σχολείου καὶ παρηκολούθησε τὰ μαθήματα. Ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης ὁ Σεβασμ. ἀπεκόμισεν τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων καὶ συνεχάρη τὸν Αἰδεσιμ. Πατέρα Φράγκον καὶ τὸν πρόεδρον τῆς Κοινότητος διὰ τὸ ὡραῖον ἔργον ποὺ ἐπετέλεσαν.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ὁ Σεβασμ. ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Πρόεδρον κ. Δημότσην ἐπιταγὴν ἐκ 5.000.00 δολλαρίων σύμφωνα πρὸς σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην «εἰς πᾶσαν Κοινότητα ἱδρύουσαν νέον Ἡμερήσιον Ἑλληνοαμερικανικὸν Σχολεῖον θὰ χορηγῆται τὸ ποσὸν τῶν 5.000.00 ἐκ τοῦ εἰδικοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ταμείου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς λειτουργίας τοῦ Σχολείου». Τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι διάφορον τῶν χρηματικῶν ποσῶν, ποὺ χορηγοῦνται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς ἅπαντα τὰ Ἡμερήσια Ἑλληνοαμερικανικὰ Σχολεῖα κατὰ τὴν Ἑβδομάδα τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων.

—Τὴν Κυριακήν, 20 Ὀκτωβρίου, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαὴλ προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου Νέας Ὑόρκης. Ὁ Σεβασμιώτατος ὡμίλησεν καταλλήλως. Μετὰ τὸ θεῖον κήρυγμα, ἀνταμείβων τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας καὶ τὰς γενναίας δωρεὰς τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς προσέφεραν οἱ κ.κ. Γ. Βεργωτῆς καὶ Π. Μαρκεσσίνης, τόσον εἰς τὴν Γενέτειραν Ἑλλάδα, ὅσον καὶ εἰς τὴν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Γερασίμου Ν. Ὑόρκης, ἀπένειμεν εἰς αὐτοὺς μετὰ εἰδικοῦ τιμητικοῦ διπλώματος τὸ χρυσοῦν μετάλλιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Εἰς δὲ τὸν Αἰδεσιμ. Βασίλειον Παπαδόπουλον, ἐπὶ 31 συναπτὰ ἔτη ἱερατεύοντα εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γερασίμου ἡ Α.Σ. ἀπένειμε τὸ ὀφφίκιον τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου.

—Τὴν 25ην Ὀκτωβρίου, Παρασκευήν, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερολ. διακόνου κ. Γερασίμου, προσκλήσει τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος Ἁγίου Δημητρίου, μετέβη εἰς JAMAICA, L. I. N. Y., καὶ ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ὁμώνυμον Ἱ. Ναόν, κατὰ τὸν Ἑσπερινόν, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Αἰδ. Νικολάου Παπαγεωργίου Ἱ. Προϊσταμένου, Ν. Παπαπέτρου, Ἐφημερίου τῆς Κοινότητος, τοῦ Πανοσ. Εὐμενίου Γσελεντάκη καὶ τῶν Αἰδεσ. Γ. Παπαδέα, Κ. Βολαΐτου καὶ Κ. Ἠλιάδου. Ὁ Σεβασμιώτατος ὡμίλησε πρὸς τὸ Ἐκκλησίασμα ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ ηὐλόγησε πάντας, εὐχηθεὶς πᾶσαν πρόοδον καὶ εὐλογίαν παρὰ Κυρίου εἰς τὴν ἁλματωδῶς αὐξανομένην καὶ προαγομένην Κοινότητα ταύτην.

—Τὸ Σάββατον, 26ην Ὀκτωβρίου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, προστὰς τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Παύλου, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Πρωτοσυγκ. Ἀρχιμ. κ. Νεοφύτου καὶ τοῦ Ἱερολ. Ἀρχιδιακόνου κ. Γερασίμου, ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον τὸν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς ἐν Ἀθήναις Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς κ. Ἰωάννην Ἀσημακόπουλον, τὴν δὲ ἐπαύριον Κυριακήν, 27ην ἰδίου, κατὰ τὴν ἐν Ἀστορίᾳ Θ. Λειτουργίαν, προεχείρισεν αὐτὸν εἰς Πρεσβύτερον. Ὁ Αἰδ. Πρεσβύτερος Ἰωάννης Ἀσημακόπουλος, ἀπὸ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ἀνέλαβε καθήκοντα ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Παύλου, τῆς Κοινότητος HEMPSTEAD, L. I. N. Y., ὡς βοηθὸς ἐφημέριος τοῦ Αἰδεσιμ. κ. Γεωργίου Παπαδέα. (ὁ αὐτόθι ἐφημερεύων Αἰδ. κ. Σωκράτης Τσαμούταλης μετετέθη εἰς FAIRVIEW, N. J. ὡς Ἱερ. Προϊστάμενος, ἀντικαταστήσας τὸν εἰς Ἑλλάδα ἐπιστρέψαντα Αἰδεσιμολ. κ. Θεόδωρον Θεοδωρίδην).

—Τὴν Κυριακήν, 27ην Ὀκτωβρίου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διακόνου κ. Γερασίμου μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα Ἀστορίας καὶ προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν: Αἰδ. Δ. Φράγκου, Ἱερατ. Προϊσταμένου τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Καλαφάτη, Ἱερέως τοῦ Ἑλληνικοῦ Στόλου, Π. Ἀναστασίου, Ε. Παπαδοπούλου, Ἰω. Ἀσημακοπούλου, Ἱερολ. Θεοδώρου Γσελεπώνη. Κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν, προεχείρισεν εἰς Πρεσβύτερον τὸν Διάκονον Ἱ. Ἀσημακόπουλον, ὡμίλησε πρὸς τὸ πυκνότατον ἐκκλησίασμα, ὡς καὶ ὁ Πανοσιολ. Ἐπιφάνιος, καὶ διένειμε πρὸς πάντας τὸ ἀντίδωρον.

—Τὴν 30ην Ὀκτωβρίου συνῆλθεν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου τὸ Μικτὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Τὸ Μικτὸν Συμβούλιον ἠσχολήθη μὲ διάφορα ζητήματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς: ἵδρυσιν νέων Κοινοτήτων, ἀνέγερσιν νέων Ἱ. Ναῶν, ἀνακαίνισιν ὑπαρχόντων, ἀνέγερσιν Κοινοτικῶν Κέντρων, δωρεὰς διαφόρων Ὁμογενῶν πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τὰ Ἱδρύματα αὐτῆς, δωρεὰς καὶ ἐράνους ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ἀπὸ μέρους τῶν μεγάλων Ὀργανώσεων τῆς Ὁμογενείας: Ἀχέπας, Γκάπας καὶ Παναρκαδικῆς. Τὸ Μ. Συμβούλιον ἀπησχόλησεν ἐπίσης ἡ ἐν SEOUL τῆς Κορέας Ὀρθόδοξος Κοινότης, τὴν ὁποίαν, ὡς γνωστόν, τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον

ἔχει ὑπαγάγει ὑπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἱ. Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ Μικτὸν Συμβούλιον καὶ ἡ Ἐφορία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς εἰς κοινὴν συνεδρίαν ἠσχολήθησαν μὲ ζητήματα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, καὶ δὴ μὲ τὴν ἀποφασισθεῖσαν ἀνέγερσιν Βιβλιοθήκης, Κτιρίου Παραδόσεων, διὰ δωρεῶν διαφόρων φιλογενῶν Ἑλληνοαμερικανῶν καὶ νέου Ἱ. Ναοῦ, δαπάναις τῆς Ὀργανώσεως Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας «GOYA». Ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω καὶ τῶν λοιπῶν συζητηθέντων ζητημάτων ἐλήφθησαν αἱ προσήκουσαι ἀποφάσεις.

—Πρὸς ἀναζωπύρωσιν τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν κληρικῶν μας ἐνεκαινιάσθη τὴν 16ην Ὀκτωβρίου σειρὰ πνευματικῶν συγκεντρώσεων εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Αἱ συγκεντρώσεις αὐταὶ θὰ γίνωνται ἑκάστην Τετάρτην ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου. Κατὰ τὴν συκέντρωσιν τῆς 16ης Ὀκτωβρίου ὡμίλησεν πρὸς τοὺς προσελθόντας ὁ Σεβασμ. περὶ τοῦ Θείου κηρύγματος.

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 67ης ἐπετείου τῶν γενεθλίων τοῦ Προέδρου τῆς Χώρας ἡμῶν Ντουάϊτ Ἀϊζενχάουερ, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαὴλ ἀπέστειλε πρὸς τὸν Κον Πρόεδρον τὸ κάτωθι συγχαρητήριον τηλεγράφημα:

14 Ὀκτωβρίου 1957

Πρόεδρον Ντουάϊτ Ἀϊζενχάουερ
Λευκὸν Οἶκον
Οὐάσιγκτων, D. C.

ΑΠΟ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΑΠΕΥΘΥΝΩ ΥΜΙΝ, ΚΥΡΙΕ ΠΡΟΕΔΡΕ, ΤΑΣ ΕΓΚΑΡΔΙΟΥΣ ΜΟΥ ΕΥΧΑΣ, ΟΠΩΣ ΕΟΡΤΑΖΗΤΕ ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΣΑΣ ΕΝ ΑΡΙΣΤΗ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΣΗ ΕΥΛΟΓΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΥ ΘΕΟΥ, ΕΠΙ ΕΤΗ ΠΛΕΙΣΤΑ, ΕΠ' ΑΓΑΘΩ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΓΑΠΩΝΤΩΝ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ ΕΘΝΩΝ ΚΑΙ ΛΑΩΝ. ΜΕ ΠΛΗΡΗ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕ ΠΡΟΕΔΡΕ, ΕΛΠΙΖΟΜΕΝ ΑΚΡΑΔΑΝΤΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΘΑ ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ ΟΔΗΓΕΙΤΕ ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ.

ΜΕ ΘΕΡΜΑΣ ΕΥΧΑΣ ΔΙΑ ΧΑΡΜΟΣΥΝΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ,

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΙΧΑΗΛ

Εἰς τὸ συγχαρητήριον τοῦτο τηλεγράφημα τῆς Α. Σεβασμιότητος ὁ κ. Πρόεδρος ἀπήντησεν ὡς ἀκολούθως:

Ὀκτωβρίου 15, 1957

Λευκὸς Οἶκος
Οὐάσιγκτων, D. C.

Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπον Μιχαὴλ Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ. Νέαν Ὑόρκην.

Σεβασμιώτατε,

ΕΙΜΑΙ ΠΛΕΟΝ Η ΕΥΓΝΩΜΩΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΑΛΑΣ ΕΥΧΑΣ, ΤΑΣ ΟΠΟΙΑΣ ΜΟΙ ΑΠΗΥΘΥΝΑΤΕ ΑΠΟ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ, ΕΠ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ 67ης ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΩΝ ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ ΜΟΥ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΕΠΙΣΗΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝ Η ΓΕΝΝΑΙΟΦΡΟΝΑΣ ΛΟΓΟΥΣ ΥΜΩΝ, ΣΧΕΤΙΚΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΣ ΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΑΛΟΝ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΗΜΩΝ.

ΜΕΤΑ ΘΕΡΜΩΝ ΠΡΟΣΡΗΣΕΩΝ
ΕΙΛΙΚΡΙΝΩΣ
DWIGHT EISENHOWER

ΕΠΕΤΗΡΙΣ 1958

Ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ προέβη καὶ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὴν ἐκτύπωσιν Ἐπετηρίδος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐγχειρίδιον τοῦ ἔτους 1958 τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς». Πρόκειται περὶ χρησιμωτάτης ἐκδόσεως δι' ὅλους, ἰδιαιτέρως δὲ διὰ τὰ παιδιὰ τῆς νέας γενεᾶς. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1957 ἀποτελεῖ ἐγγύησιν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς νέας ταύτης ἐκδόσεως, ἀντίτυπα τῆς ὁποίας δέον νὰ σπεύσουν νὰ παραγγείλουν οἱ Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι τῶν Κοινοτήτων μας καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐκ τῶν Χριστιανῶν μας.

«ΠΙΓΚΟ» ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΙΚΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑΝ

Εἰς σχετικὴν ἐρώτησιν διὰ τὸ ἐὰν ἐπιτρέπεται ἡ ἐγκατάστασις Πίγκο εἰς τὴν Κοινοτικὴν αἴθουσαν ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ ἀπήντησεν ὡς κατωτέρω: «Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐγκατάστασις «Πίγκο» εἰς τὴν Κοινοτικὴν αἴθουσαν, καθόσον ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, ἐν πλήρει καὶ ἀπολύτῳ συμφωνίᾳ μετὰ πασῶν τῶν ἐν τῇ Χώρᾳ μας Διαμαρτυρομένων Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, ἀπαγορεύει τὴν ἐγκατάστασιν «Πίγκο» εἰς τὰς Κοινοτικάς μας αἰθούσας, καὶ ἐὰν ἀκόμη αὗται δὲν εὑρίσκονται κάτωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Προβαίνομεν δὲ εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην, διότι ὑπάρχουν Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαγορεύοντες ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως καὶ διαρρήδην τὰ τυχηρὰ παιγνίδια. Ἀπαγορεύουσι δὲ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἡ Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τὰ τυχηρὰ παιγνίδια, διότι, κατὰ τὴν γνωστὴν Χριστιανικὴν ἀντίληψιν, τύχη δὲν ὑπάρχει. Εἰς αὐτὴν ἐπίστευον οἱ εἰδωλολάτραι πρόγονοί μας. Ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ πιστεύομεν ὅλῃ ψυχῇ καὶ διανοίᾳ, ὅτι τὰ πάντα κατευθύνει ἡ Θεία Πρόνοια, ἄνευ τῆς θελήσεως τῆς Ὁποίας οὔτε ἕν στρουθίον πίπτει ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ παρὰ τῆς Ὁποίας καὶ αὐταὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μας μεμετρημέναι εἰσί. Ἐν παντί, κατὰ συνέπειαν, ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ στηρίζηται οὐχὶ εἰς τὴν τυφλὴν τύχην, ἀλλ' εἰς τὴν Θείαν Πρόνοιαν καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία ἀνεπιφυλάκτως καταδικάζει κάθε τι τὸ ὁποῖον καλλιεργεῖ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Χριστιανοῦ τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν τυφλὴν τύχην, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐξασθενεῖ τὰ μάλιστα τὴν ὁλόψυχον πίστιν, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ τρέφῃ καὶ νὰ ἔχῃ πρὸς τὴν Θείαν Πρόνοιαν».

ΒΟΗΘΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΥΦΩΝΟΠΛΗΚΤΟΥΣ

Ἐκ τοῦ EMERGENCY FUND τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπεστάλη τηλεγραφικῶς πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος κ. Κωνστ. Καραμανλῆν τὸ ποσὸν τῶν 5.000.00 δολλ. πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν τυφονοπλήκτων ἀδελφῶν μας τῆς Μεσσηνίας. Πρὸς τὸ εἰδικὸν τοῦτο ταμεῖον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλουν τὴν δωρεάν των, ὅσοι ἐκ τῶν Ὁμογενῶν μας ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ καθήκοντος τῆς φιλανθρωπίας ἐπιθυμοῦν νὰ ἔλθουν ἀρωγοὶ εἰς τοὺς πληγέντας ἀδελφούς μας ἐν Ἑλλάδι.

ΤΜΗΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἄμεσον καὶ θετικὴν ἐξυπηρέτησιν διαφόρων κοινωνικῶν ἀναγκῶν Αὐτῆς, ἵδρυσεν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαὴλ καὶ τὴν γενικὴν ἐποπτείαν τοῦ Πανοσιολ. Πρωτοσυγ-

κελλεύοντος Ἀρχιμ. κ. Νεοφύτου «Τμῆμα Κοινωνικῆς Προνοίας». Τὸ Τμῆμα Κ. Π. ἀσχολεῖται μὲ ὑποθέσεις Ἑλληνορθοδόξων Χριστιανῶν ἀναφερομένας:

1ον) εἰς Νοσοκομεῖα, Ὀρφανοτροφεῖα, Γηροκομεῖα, Ψυχιατρεῖα, Ἄσυλα Ἀνιάτων, καὶ ἄλλα συναφῆ Φιλανθρωπικὰ Ἱδρύματα.

2ον) εἰς Μεταναστευτικὰ ζητήματα Ὁμογενῶν.

3ον) εἰς ζητήματα υἱοθεσίας καὶ προσκλήσεως ὀρφανῶν Ἑλληνοπαίδων ἐξ Ἑλλάδος καὶ ἀλλαχοῦ εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας Ἀμερικῆς.

4ον) εἰς παντὸς εἴδους κοινωφελεῖς σκοπούς, ἐναρμονιζομένους πρὸς τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐσχηματίσθη, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Πανοσ. Ἀρχ. κ. Νεοφύτου, Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐκ Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων Νέας Ὑόρκης, ὡς καὶ Εἰδικαὶ Ἐπιτροπαὶ τὰ μέλη τῶν ὁποίων παρακολουθοῦν τὴν λειτουργίαν ἀντιστοίχων Ἀμερικανικῶν Ἱδρυμάτων καὶ Ὀργανισμῶν, διὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν καλλίτερον τοὺς Χριστιανούς μας. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἀπέλυσε καὶ εἰδικὴν Ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς Εὐλαβ. Ἱερεῖς καὶ τὰ Ἐντιμ. Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων, καὶ προτρέπει ὅπως συνιστοῦν εἰς τοὺς Χριστιανούς μας νὰ ἀπευθύνωνται διὰ ζητήματα συναφῆ πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ Τμήματος Κοινωνικῆς Προνοίας εἰς αὐτό. Διεύθυνσις: GREEK ARCHDIOCESE — WELFARE AGENCY — 10 EAST 79TH STREET — NEW YORK 21, N. Y. Πιστεύεται ὅτι τὸ Τμῆμα Κοινωνικῆς Προνοίας θὰ προσφέρῃ πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς ἔχοντας πραγματικῶς ἀνάγκην αὐτῶν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΧΡΥΣΟΥ ΜΕΤΑΛΛΙΟΥ

Τὸ τιμητικὸν Χρυσοῦν Μετάλλιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπενεμήθη ἐσχάτως μετὰ τοῦ σχετικοῦ Διπλώματος, εἰς τοὺς κ. κ.:

1) Σπυρίδωνα Πόντην, ἐκ LOS ANGELES, CAL. (Κοιν. Ἁγίας Σοφίας),

2) Γεώργιον Βεργωτῆν, ἐκ Νέας Ὑόρκης (Κοιν. Ἁγίου Γερασίμου)

3) Παναγῆν Μαρκεσσίνην, ἐπίσης ἐκ Ν. Ὑόρκης (Κοιν. Ἁγίου Γερασίμου), λόγῳ τοῦ ὅτι προσέφερον γενναιοδώρως καὶ πλουσίως μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ διὰ τὴν ἀνέγερσιν καὶ διακόσμησιν τῶν Ἱ. Ναῶν τῶν ὡς ἄνω Κοινοτήτων αὐτῶν.

Τὸ Χρυσοῦν Μετάλλιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπενεμήθη ὡσαύτως εἰς τὸν Δήμαρχον EAST CHICAGO, INDIANA, HON. WALTER M. JEORSE, Ὀρθόδοξον, Ρουμᾶνον τὴν καταγωγήν, διὰ τὴν συμβολὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Κοινοτικοῦ Κέντρου τῆς αὐτόθι Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

ΤΑΓΜΑ ΙΠΠΟΤΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ

Λόγῳ τῆς ἐμπράκτου ἐκδηλώσεως τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀφοσιώσεως αὐτῶν πρὸς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τῶν πρὸς Αὐτὸ σημαντικῶν χρηματικῶν δωρεῶν αὐτῶν, ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Κου Ἀθηναγόρου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαὴλ ἀπένειμε τὸν Σταυρὸν τοῦ Τάγματος Ἱππότων τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου κατὰ τοὺς τελευταίους δύο μῆνας, εἰς τοὺς κ.κ. Γεώργιον Πρασσᾶν, ἐκ Σικάγου, Ἰλλινόϊς, Γουίλλιαμ Μπελρόη, ἐκ Σικάγου, Ἰλλινόϊς, Βασίλειον Φῶτον, Ἰατρόν, ἐκ Σικάγου, Γεώργιον Φίλιπς, ἐκ Σικάγου, Γεώργιον Τσαγούρην, ἐπίσης ἐκ Σικάγου, καὶ Γεώργιον Τσιμπλῆν, ἐκ Κλήβελαντ, Ὀχάϊο. Ἡ ἀπονομὴ τῶν τίτλων καὶ ἡ ἐπίδοσις τῶν Σταυρῶν τοῦ Τάγματος ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ, ἐν εἰδικῇ μεγαλοπρεπεῖ τελετῇ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Σικάγου. Αἱ δωρεαὶ τῶν ὡς ἄνω τιμηθέντων Ὁμογενῶν κυμαίνονται μεταξὺ χιλίων καὶ δέκα χιλιάδων δολλαρίων. Ἐλπίζεται ὅτι καὶ ἄλλοι εὐσεβεῖς Ὁμογενεῖς θὰ τιμηθοῦν ἐντὸς ὀλίγου, λόγῳ τῶν δωρεῶν των πρὸς τὸ Σεπτὸν τῆς Ὀρθοδοξίας Κέντρον, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖόν μας.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαὴλ συνεχάρη τὸν Αἰδεσιμολ. Χαράλαμπον Χατζόπουλον, διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Παύλου ἀπονομὴν εἰς αὐτὸν τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Φοίνικος λόγῳ τῶν πολλαπλῶν πνευματικῶν αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν ἔν τε τῇ Ρουμανίᾳ καὶ Ἑλλάδι καὶ τῇ Ἀμερικῇ.

Β' ΤΟΠΙΚΗ ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ Αης ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ

Ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαὴλ συνῆλθεν τὴν 5ην καὶ 6ην Νοεμβρίου 1957 ἡμέραν Τρίτην καὶ Τετάρτην ἐν τῇ Αἰθούσῃ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Νέας Ὑόρκης ἡ Β' Τοπικὴ Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις τῆς Αης Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Εἰς τὴν Συνέλευσιν ταύτην ἔλαβον μέρος ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας κ. Γερμανός, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας, ὁ Πρωτοσυγκελλεύων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Νεόφυτος, οἱ Τμηματάρχαι τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ οἱ Διευθυνταὶ τῶν ἱδρυμάτων αὐτῆς καὶ 180 ἀντιπρόσωποι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, 47 ἐκ τῶν 57 Κοινοτήτων τῆς Αης Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας. Εἰς τὴν Συνέλευσιν παρέστησαν: Ὁ Ἐντιμ. Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ κ. Τριανταφυλλάκος, ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου Ἀμερικῆς καὶ Ἑλλάδος, τῶν Ἑλληνικῶν Ραδιοφωνικῶν Προγραμμάτων, τῆς Ἑλλην. Ὀρθοδόξου Νεολαίας (G.O.Y.A.) τῶν Ἐκπαιδευτικῶν καὶ τοῦ Συλλόγου Γονέων καὶ Διδασκάλων.

Τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν ἐκήρυξεν ὁ Σεβασμιώτατος κατόπιν προσευχῆς καὶ καταλλήλου χαιρετισμοῦ πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους καὶ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀδελφούς μας. Ὁ χαιρετισμὸς οὗτος ἠχογραφήθη καὶ διεβιβάσθη εἰς τὸν ραδιοφωνικὸν σταθμὸν Ἀθηνῶν.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμιώτατος ἔδωκεν τὸν λόγον εἰς τὸν Πρωτοσυγκελλεύοντα Ἀρχιμ. κ. Νεόφυτον, ὅστις ἀνέγνωσεν ἐμπεριστατωμένην ἔκθεσιν περὶ τῆς Διοικητικῆς ὀργανώσεως τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς λειτουργίας τῶν διαφόρων τμημάτων αὐτῆς. Μετὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἠκούσθησαν αἱ ἐκθέσεις τῶν Διευθυντῶν καὶ Τμηματαρχῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Διευθυντῶν τῶν ἱδρυμάτων αὐτῆς (Αη καὶ Βα ἡμέρα ἐργασιῶν) καὶ ἡ κατὰ πάντα θαυμασία ἔκθεσις τοῦ Αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβυτέρου Δρος Ἰ. Πούλου, προέδρου τοῦ Ἱερατ. Συνδέσμου τῆς Αης Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας, περὶ τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Πρωτοπόρου». Τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἐπηκολούθησεν ἔρανος ἐν μέσῳ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ

κατὰ τὸν ὁποῖον προσέφεραν σχεδὸν ὅλοι οἱ σύνεδροι διάφορα χρηματικὰ ποσὰ ἢ ὑπεσχέθησαν νὰ προσφέρουν ἢ ἀνέλαβον νὰ χρηματοδοτήσουν τὴν ἀνακαίνισιν ἢ ἐπίπλωσιν διαφόρων δωματίων τοῦ νέου τούτου ἱδρύματος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπης.

Τὸν κατάλογον τῶν δωρητῶν τοῦ Γηροκομείου θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὴν ἐπομένην μας ἔκδοσιν ὡς ἐπίσης τὰς διαπιστώσεις καὶ ἀποφάσεις τῆς 2ας ταύτης τοπικῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

—Ἡ Διεύθυνσις τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων προέβη, διὰ τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοῦ Γραμματέως αὐτῆς, εἰς λεπτομερῆ ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων κατὰ τὸ διαρρεῦσαν διάστημα ἀπὸ τῆς 13ης Γενικῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως μέχρι σήμερον.

—Ἡ τοπικὴ Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις ὁμοφώνως ἀπεφάσισε: Νὰ ἐνταθῇ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς ἡ προσπάθεια διὰ τὴν πλήρη ἐφαρμογὴν καὶ τὴν ἱκανοποιητικὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος, τοῦ καταρτισθέντος ὑπὸ τοῦ Γ. Κ. Σ. εἰς WASHINGTON, νὰ τύχῃ πάσης δυνατῆς ὑποστηρίξεως τὸ Ταμεῖον Συντάξεως Ἐκπαιδευτικῶν, γενικώτερα δὲ νὰ συνεχισθῇ ὑπὸ παντὸς δυναμένου ἡ θεωρητικὴ μελέτη καὶ ἔρευνα ἐπὶ τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας ἐπιδιωκομένων σκοπῶν καὶ τῶν ἀμέσων καὶ συγκεκριμένων ἀναγκῶν τῆς γενικῆς Ἀμερικανικῆς Παιδείας.

—Τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον, συνελθὸν εἰς εἰδικὴν συνεδρίασιν, ἀπέφασισε ὅπως τὸ ἑτοιμασθὲν ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων Ἀναλυτικὸν πρόγραμμα διδακτέας ὕλης ἐπέχει εἰς τὸ ἑξῆς τὴν θέσιν τοῦ ἐπισήμου προγράμματος ὅλων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ Ἑλληνικῶν σχολείων.

—Συμφώνως πρὸς τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα ἑορτασμοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, ἀντίγραφον τοῦ ὁποίου ἀπεστάλη εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ τοὺς ἁρμοδίους παράγοντας, αἱ ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, ὅστις συντελεῖ θετικώτατα εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν πνευματικῶν καὶ πολιτιστικῶν ἀναγκῶν καὶ ὑποχρεώσεων τῆς ὁμογενείας θὰ προσλάβουν τὸν πλέον ἐπίσημον χαρακτῆρα.

—Παρακολουθοῦντες μετὰ προσοχῆς τὰς ἐξελίξεις ἐν τῇ πνευματικῇ καὶ πολιτιστικῇ ζωῇ τῆς χώρας, μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος καὶ χαρᾶς διαπιστώνομεν, ὅτι ἡ μελέτη τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης, τῆς ἱστορίας, τῶν παραδόσεων καὶ γενικῶς τῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς τῆς Μεταβυζαντικῆς καὶ τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος διαρκῶς εὐρύνεται. Μεταξὺ τῶν ἐνδείξεων τούτων, ἴσως αἱ πλέον χαρακτηριστικαὶ εἶναι ἡ θέσις τῆς μελέτης τοῦ τομέως αὐτοῦ εἰς τὸ COLUMBIA, ὡς καὶ ἡ ἀπόφασις μεγάλης Ἀγγλοαμερικανικῆς ἑταιρίας, ὅπως προσθέσῃ εἰς τὴν γνωστὴν σειρὰν ἐκδόσεων P. Δ. CORTINA CO., INC., τὴν μέθοδον τῆς διδασκαλίας τῆς Νεοελληνικῆς γλώσσης.

ΚΑΤΗΧΗΤΗΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

—Δι' ἐγκυκλίου τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Μιχαὴλ ἀνεκοινώθη πρὸς τοὺς Ἱερατικοὺς Προϊσταμένους τῶν Κοινοτήτων μας ὅτι παραλλήλως πρὸς τὴν ἐντατικὴν προσπάθειαν διὰ τὴν κάλυψιν τῆς σειρᾶς τῶν κατηχητικῶν βοηθημάτων εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν συντομώτερον χρόνον ἤρχισεν ἀντιμετωπιζόμενον καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ ἐφοδιασμοῦ τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων μὲ ἐποπτικὰ μέσα ὀρθοδόξου χαρακτῆρος καὶ ὀρθοδόξου προελεύσεως.

Ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὴν Ἑταιρείαν «PROTHYMOS PRODUCTIONS», ἡ ὁποία ἱδρύθη πρὸ τινος ἐν LOS ANGELES, CALIF., μὲ πρωτοβουλίαν τοῦ αἰδ. Π. Καλέλλη κατεστρώθη εὐρὺ πρόγραμμα ἐκδόσεως ἐποπτικῶν μέσων ὀρθοδόξου χαρακτῆρος.

—Ἀριθμὸς σειρῶν τοιούτων ἐποπτικῶν μέσων (SLIDES, FILMSTRIPS) εὑρίσκεται ἤδη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Κατηχητικοῦ Γραφείου.

Αἱ σειραὶ αὗται εἶναι αἱ ἑξῆς:

1. The Divine Liturgy (4 color filmstrips)
2. The Sacrament of Marriage (30 color slides)
3. The Sacrament of Baptism (25 color slides)
4. The Passion of the Lord (69 color slides)
5. The Story of Jesus (12 color filmstrips)

(Ἐξ αὐτῶν ἔχουν ἐκδοθῇ τὰ τρία πρῶτα.) Ὅλαι αἱ σειραὶ συνοδεύονται ἀπὸ NARRATION.

Τὸ πρόγραμμα τῶν προσεχῶν ἐκδόσεων περιλαμβάνει τὰς κάτωθι σειράς.

1. The story of Jesus (9 color filmstrips)
2. The Vesper Services
3. The Matins
4. The Holy Week (what takes place in the Church during Holy Week)
5. The Creed (dramatization)
6. The Lord's Prayer
7. The Sacrament of Holy Orders
8. Holy Confession (in storylike manner)
9. Holy Unction
10. The daily life of an Orthodox Sunday School child
11. A Sunday School child prepares himself for receiving Holy Communion
12. The life of some major Saints

Ὅπως τονίζει εἰς τὴν ἐγκύκλιόν Του ὁ Σεβασμιώτατος, διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐποπτικῶν τούτων μέσων «καλύπτεται μία ἀκόμη σημαντικὴ ἀνάγκη τῆς κατηχητικῆς ἡμῶν ἐκπαιδεύσεως καὶ παραλλήλως δημιουργοῦνται αἱ προϋποθέσεις, διὰ νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον ἢ καὶ νὰ ἀποτραπῇ ἐντελῶς ἡ χρησιμοποίησις μὴ ὀρθοδόξων ἐποπτικῶν μέσων εἰς τὰ Κατηχητικά μας Σχολεῖα».

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ

—Τὴν 22αν Ὀκτωβρίου ἤρχισε τὰς ἐργασίας του ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς τὸ ἐτήσιον συνέδριον τῶν ἀποφοίτων αὐτῆς.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς 22ας Ὀκτωβρίου ἐγένετο συνεδρίασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου τῶν ἀποφοίτων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρου, Σχολάρχου τῆς Σχολῆς. Συνεζητήθησαν ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας

ATTEND CHURCH SERVICES...

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you...

BIRMINGHAM, ALA.

HOLY TRINITY 307 So. 19th Street
HOLY CROSS 725 No. 25th Street
Rev. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
Divine Liturgy and Sunday School 10:30 A.M.–12 N.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

EVANGELISMOS Parker & Ruggles Sts.
Rev. John Zannetos Rev. P. Kyriacos
Rev. G. Boccopoulos
Divine Liturgy 10:30 A.M.—12:15 P.M.
Sunday School 9:00—10:30 A.M.
Greek School 3:15—5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

THE TRANSFIGURATION OF CHRIST
98-13 38th Ave., Corona 68, N. Y.
Rev. E. Tselentakis HAvermeyer 9-8901
Divine Liturgy 11:00 A. M.—12:30 P.M.
Sunday School 9:00—10.00 A.M.
Greek School 3:00—5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
Rev. Chris W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 11:00 A.M.
Greek School 4:30—6:00 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M. daily

WAUKEGAN, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. P. K. Mitsis Tel. ONtario 2-9598
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:00—11:00 A.M.
Greek School 4-6 P.M., four days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M.—12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M.—12:00 M.
Greek School 3:30—6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Ave., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30—6:30 P.M.

ἐψάλη Ἑσπερινὸς ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Σχολῆς.

—Τὴν 23ην Ὀκτωβρίου ἐτελέσθη ἡ Θεία Λειτουργία ἱερουργοῦντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Σχολάρχου καὶ βοηθουμένου ὑπὸ τῶν κληρικῶν ἀποφοίτων. Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ Θεοφιλέστατος ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου καὶ μετὰ ταῦτα ἀνέθεσε τὴν διεύθυνσιν τῆς διεξαγωγῆς τοῦ συνεδρίου εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ Συλλόγου αἰδεσιμ. Δημήτριον Παπαχρήστου (SCHENECTADY, N. Y.), ὅστις βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ αἰδεσιμ. Σπυρ. Μουρίκη (HAYANNIS, MASS.) καὶ τοῦ αἰδεσιμ. Κωνσταντίνου Μπεμπῆ (ὡς Γραμματέως) (NEW BEDFORD, MASS.), προήδρευσεν τῶν συνεδριάσεων. Ἐλήφθησαν δὲ αἱ κάτωθι κύριαι ἀποφάσεις:

1. Ἡ ἵδρυσις Γραφείου τοῦ Συλλόγου τῶν ἀποφοίτων παρὰ τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ καὶ διορισμὸς ὑπαλλήλου μισθοδοτουμένου ὑπὸ τοῦ Συλλόγου.

2. Ἐτήσιος ἑορτασμὸς τῆς τρίτης Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν, ὡς ἡμέρας τῆς Θεολογικῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς ἅπασαν τὴν Χώραν καὶ ὑπὸ κοινὸν πρόγραμμα ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς.

3. Ἡ ἀνὰ διετίαν σύγκλησις γενικοῦ Συνεδρίου τοῦ Συλλόγου (REUNION) καὶ ἡ ἀνὰ διετίαν ὀργάνωσις συγκεντρώσεως πνευματικῆς περισυλλογῆς. (RETREAT)

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ὁ Θεοφιλέστατος ἀνέγνωσεν εὐχητήριον τηλεγράφημα τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ.κ. Μιχαήλ. Ἐγένετο ἡ σχετικὴ ἀπάντησις καὶ ἐξεφράσθη ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τοῦ Σεβασμιωτάτου. Ἐπίσης ἐστάλη τηλεγράφημα πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Ἀθηναγόραν, ἱδρυτὴν τῆς Σχολῆς, ὅστις καὶ ἀπήντησεν εὐλογῶν τὸ ἔργον τοῦ Συλλόγου.

—Κατὰ τὸ μεσημβρινὸν γεῦμα μετὰ τὴν εἰσήγησιν τοῦ Σχολάρχου ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου αἰδεσιμ. Δημ. Παπαχρήστου προσφώνησεν ἐκ μέρους τῶν ἀποφοίτων τὸ φοιτητικὸν σῶμα εὐχηθεὶς κάθε ἐπιτυχίαν ἔν τε τῇ Ἀκαδημαϊκῇ σφαίρᾳ καὶ τῇ Πνευματικῇ ἀναπτύξει.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὡμίλησε πρὸς τὸ Σύλλογον ὁ Θεοφιλέστατος Σχολάρχης ἐπὶ τοῦ Θέματος τῶν σχέσεων τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως. Μετὰ τὸ τέλος τῆς διαλέξεως ὁ Θεοφιλέστατος ἀπήντησεν εἰς ἐρωτήσεις τῶν ἀκροατῶν. Ἀκολούθως ἐκήρυξεν τὴν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου.

Κατὰ τὸ συνέδριον καὶ τῇ ἐντολῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας προεχείρισεν εἰς Οἰκονόμον τὸν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου τῶν ἀποφοίτων αἰδεσιμ. Δημήτριον Παπαχρήστου, ἕνεκα τῆς καρποφόρου αὐτοῦ δράσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

—Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς ἐφορείας τῆς Ἀκαδημίας ἀπεφασίσθη νὰ συστηθῇ εἶδος ἀδελφάτου διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἱδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Φίλοι τῆς Ἀκαδημίας».

—Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀκαδημίας ἀπέστειλεν εἰς μεγάλον ἀριθμὸν ὁμογενῶν ἔντυπον μὲ πληροφορίας περὶ τοῦ Ἱδρύματος ὡς καὶ ἔκκλησιν πρὸς αὐτοὺς νὰ γίνουν φίλοι τῆς Ἀκαδημίας.

—Ἐλπίζεται ὅτι ὅλοι οἱ ὁμογενεῖς μας, ποὺ κατανοοῦν τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἀκαδημίας, θὰ σπεύσουν νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τοὺς καταλόγους τῶν φίλων τοῦ Ἱδρύματος.

KIANIS PRESS

THE EASTERN (GREEK) ORTHODOX COMMUNITY PRINTERS & PUBLISHERS

- CHURCH STATIONARY
- YEAR BOOKS
- CHURCH PROGRAMS
- JOURNALS
- COMMUNITY MAGAZINES

ALL PRINTING IN GREEK & ENGLISH
RELATED TO CHURCH ACTIVITIES.

WRITE OR CALL:

KIANIS PRESS

2221 UTICA AVENUE

BROOKLYN 34, N. Y.

TELEPHONE: CLOVERDALE 2-2439